

ΗΡΩΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ-ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΑΝΔΡΕΑΣ ΙΩΑΝ. ΖΩΝΤΟΣ

Έτος δεύτερον—Τεύχος 14ον

Ζάκυνθος 1' Απριλίου 1926

Η κ. ΒΡΥΣΟΥΔΑ ΠΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ ΤΑΒΟΥΛΑΡΙΔΟΥ

(Δεπτομέρεια εις την 11ην σελίδα)

Τύποις: ΚΟΥΛΟΥΜΠΗ Πάτρας

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Ἔτος δεύτερον—Τεῦχος 14ον

Ζάκυνθος 1 Μαρτίου 1926

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΙΚΟΣΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΜΑΡΤΙΟΥ

ΕΛΛΑΣ

ENNEA SONNETA

Α΄.

Σὲ νοιώθω στὴν ψυχὴ μου ὅαν ἰδέα
Μεγάλῃ, φωτεινῇ, τρανῇ κι' ὀραία!
Σὰν αἶσθημα, σὰν οἶστρο ποῦ ἤλεκτριζει!
Σὰ θεία λάμψη ποῦ ἐλπιδοφωτίζει.

Σὲ νοιώθω σὰν περήφανη σημαία,
Ποῦ μύρια ἰδανικά γιὰ πάντα νέα
Στὸ θόλο τ' οὐρανοῦ φωτοσκορπίζει!
Καὶ στοχασμοὺς μεγάλους συμβολίζει!

Σὰν πρῶτο ζωῆς νέας ἐγεροτήγιο
Μὲ τῆς ἐλευθερίας κοσμοαισθητήγιο
Κι' ἂν ᾄ,τι Σὺ γεννάς μεσ' τὴν ψυχὴ σου
Μὲ τὴ δική σου δύναμη δική μου,

Μποροῦσα ἐγὼ στὰ πλάτια νὰ γεννήσω,
Ὅλο τὸ Σύμπαν ἤθελε κλονίσω!

Β΄.

Στὰ δάση, στὰ βουνά, στὶς ρεμματιές σου,
Ψηλὰ στὰ κορφοβούνια, στὶς σπηλιές σου,
Στοὺς κάμπους σου ποῦ δροσοπρασινίζουν
Γλυκόκαρπα φρούτα ποῦ τοὺς στολιίζουν,

Στὸ κῶμα, στοὺς γιαλοὺς, στὶς ἀμουδιές σου,
Στοὺς βράχους, στὰ νποιά, στὶς θαλασσές σου
Τὰ μάγια τῆς ψυχῆς σου ποῦ ἤλεκτριζουν
Καὶ σὲ ἄπειρο στολιδία καθρεπτίζουν,

Ἀφάνταστους θεοὺς ἐμαρμαρῶσαν
Καὶ μ' ἕνα φύσημά τους τοὺς ἐδῶσαν
Μιά χάρη κι' ὄμορφιά ποῦ ζωντανεῖει

Τοῦ μαρμαρον τὴν ὄψη καὶ μαγεύει,
Κι' ἂν τώρα στοὺς θεοὺς σουδὲν πιστεύουν,
Τὴν ὄμορφιά τους πάντα θὰ λατρεύουν.

Γ΄.

Πρωτόπλασες καὶ γιέρωσες Παρθένες,
Ποῦ ψάλλοντας ἀπὸ τὸν Ἐλικῶνα,
Τὸν κόσμον ἀρμονίζουν, λατρευμένες
Ἀπὸ κάθε διαβατόρικον αἰῶνα.

Καὶ γέννησες ψυχὲς φωτολοσομμένες
Ποῦ ἐστήσανε στὴν τέχνη Παρθενῶνα
Κι' εἶδες ζωὲς δαφνοστεφανωμένες
Ἀπὸ τὸν Πολιτισμὸ στὸ Μαραθῶνα.

Ἀπὸ τὸν οὐρανὸ στὰ καταχθόνια,
"τι κι' ἂν εἶδαν κι' εἶπαν οἱ σοφοὶ σου,
Ἀλήθεια μένει καὶ θὰ μένη αἰῶνια.

Καὶ πῆραν ἀπὸ τὴ Χρυσοπηγή σου
τοῦ Ὁραίου καὶ τοῦ Καλοῦ οἱ ξένες Κόρες
Καὶ σκόρπισαν τὸ φῶς σου σ' ἄλλες χῶρες

Δ΄.

Ἐπρόβαλες ἀνατολὴ στὴ Δύση
Καὶ ἡ Δύση μένει ἀκόμη φωτισμένη!
Κι' ἀργότερα τὸ κράτος σου εἶχε στήσει
Ἀπ' τὴν ἀνατολὴ στὴν οἰκουμένην.

Ἡ γλῶσσα ποῦ ἡ φυλή σου εἶχε μιλήσει,
Βασίλισσα τοῦ λόγου πάντα μένει
Μ' αὐτὴ καὶ τὸ Ἐβγγέλιο εἶχε φωτίσει
Τὴν ἀνθρωπότητα τὴ σκοτισμένην.

Καὶ σκόρπισες ἀπ' τὴν Ἐφτάλοφὸ σου
Τὸ νέο Χριστιανικὸ Πολιτισμὸ σου
Καὶ οἰκώσες στὸν κόσμο τὴ σημαία

Ποῦ ἐδίδαξε πῶς ζοῦν σὸ φῶς ὀραῖα
Σὰν τὸν Παλαιολόγο πῶς πεθαίνουν
Ἀυτοὶ ποῦ τὴ Φυλὴ τους ἀνασταίνουν!

Ε.

Παρθένα πάντα άγνή στή φυλακή σου,
'Ακόμα και τοῦ βάρβαρου δεσπότη,
Ποῦ ἐπότιζε φαρμάκια τὴν ψυχὴ σου,
'Ημέρευες τοῦ νοῦ του ε' άγρια σκέπη

Κι' ἐγκάρδιωνες μετ' τὴν ὀμοιοπάθειά σου
Τὴν αἰχμαλωτὴν τῆς φυλῆς σου νεοίτη
Καὶ χρόνια ἐπεριμένεσαν τὴν Εὐχὴ σου,
Ποιοὶ θὰ σοῦ σπᾶσουν τὰ δευράσου πρώτοι

Τις νύχτες ποῦ σοῦ κλέβαν θυγατέρες
Καὶ σοῦ σφαζαν παῖδά, γέροντας, μητέρες,
Μπροστὰ στὴν Παναγία γονατισμένην.

Τὰ ρώταγες, ποιά μέρα περιμένει;
Καὶ μ' ἄγιο φῶς ἐφάνηκαν γραμμένα,
«Τὸν Εὐαγγελισμό τοῦ Εἰκοσιένα!»

ΣΤ.

Ἐπιέρωσε κι' Ἀρχάγγελος προβαίνει
Μὲ λάμψη ἀπ' τῆς ἀβύθου τᾶστέρι βγαίνει
Μιά κόρη ε' οὐρανοῦ ποῦ σπινθηρίζει
Καὶ στή φυλακισμένη φερονίζει.

'Η σιδερένια θύρα εἶν ἀνοιγμένη!
Τρακίσιαι καρτεροῦν ἀνασπιπνέει!
«Ἐλλάς» εἰς τὸν αἰθέρα ἀλληλοῦσίζει
Στὴ Λαύρα τὴν Ἁγία φεροποδίζει.

Γοργὰ οἱ τριακόσιοι ξεκινοῦν μαζί της,
Φιλοῦν ἀδελφικὰ τὴ νέα φυλὴ της,
Παλιοὶ καὶ νέοι μαζί δὲν ξεχωρίζουν.

Τὴν Οἰκουμένη δὲς πῶς φοβερίζουν,
Υψώνουν τὸ Σταυρὸ καὶ τὴ Σημαία:
«Ἐλλάς μου, χαίρει! Εὐαγγελισθὴς Νέα!»

Ζ.

Σπλιές, λαγκάδια, λόγγοι ἀντιλαλοῦνε
Λαχτάρα! Τώρα τᾶματα μιλοῦνε,
Στὴ θάλασσα ὁ θανάτος ἀνοίγει μνήμη
Καὶ καταπίνει τρίχροτα τὸ κῆμα.

Νεκροὶ στίς ρεματιές, νεκροὶ κυλοῦνε,
Περνοῦν τὰ παλληκάρια καὶ χαλοῦνε
Ταμπούρια, πόγγους κᾶστρα. Κάθε βῆμα
Στὸν Τούρκο ἀφανισμός. Πλερώνει κῆμα.

Ἔως σήμερα δὲν ἠπόρεσαν νὰ ποῦνε
Τὴν ὄλη λεβεντιά τοῦ Εἰκοσιένα.
Μεγάλοι Ποιητὰ τὴν τραγουδοῦνε,

Μὰ μένονν τόσα θαύματα κρουμένα,
Ποῦ λὲς πῶς ποιητὴ ζῆτοῦν δικό τους
Γιὰ νὰ φανερωθοῦν,—τὸν Ὀμηρὸ τους!

Η.

Κι' αὐτὲς ὅποι ἀξέβια χέρια ἐξοῦσαν,
Οἱ Ἐπίτᾳ σου θ' γατέρες, πικραμένες,
Μὲ δόλοκοιλοὺς ἀγῶνας ἐβροπθοῦσαν
Τ' ἀδέλφια τους, γι' αὐτὸ κατατρεγμένες

Καὶ χρόνια καὶ καιρὸ βροντοφωνοῦσαν
Στὸν κόσμο γιὰ νάναϊ ἀδικημένες
Τὴν ἀγκυλιὰ τῆς μάννας τους ζῆτοῦσαν
'Η νὰ ταφοῦν γι' αὐτὴνε δοξαζομένες

Καὶ τότε ἐπολεμοῦσαν μετ' τοῦφέμια
Σὲ μέρη ἀπὸ τὸν Τούρκο σκληραωμένα,
Πότε σκορπίζοντας ἀστροπελέκια

Μὲ λόγια δυνατὰ καὶ τιμημένα,
'Ἐκίχρτιταν παντοῦ τὴν ἔγρωσί τους
Μὲ τὴν Πατρίδα τους τὴ λατρευτὴ τους.

Θ.

'Ἐλλάς μου, μετ' ε' ἀρχαῖα μάρμαρά σου
Τὸν κ. ομον ὄλον ἔκαμες παιδὰ σου
Κι' ἀκόμα μετ' τὴ νέα σου ἱστορία,
Ποῦ γράφει μιὰ μεγάλη Ἐποποιία.

'Ανάσπινες τὴ Δόξα τὴν παλιὰ σου.
Στὰ μνησιοτιμημένα χώματά σου.
Ποῦ κάθε τους κλωνὶ μετὰ θυσία
Ποῦ ὅσποτενε βρωμὴ γιὰ λειτουργία.

Στῆς κάθε σου γωνιάς τὸ παραμῦθι
Φαρτῆς πῶς νέος Ὀλυμπες ἐοιτήθη
Καὶ φαίνονται οἱ νεώτεροι θεοὶ του

Σὰν πρώτα νὰ πετοῦνε στήν κορφή του.
Τὸ Νεφεληγερέτη καὶ τὸν Ἄρη
Τοὺς βλέπεις κι' εἰς τὸ νέο παλληκάρι!

N. ΔΟΜΕΝΕΓΙΝΗΣ

ΣΑΜΨΩΝ

Δρᾶμα εἰς πράξεις τέσσαρας
Μετὰφρασις καὶ διασκευὴ:
Σπύρου Ρουσιάνου-Σαρακινή

Διασκευάζων ὁ κ. Ρουσιάνος τ' ἀνω-
τέρω ἔργον. τὸ ὅποιο καὶ ἀφιερώνει εἰς
τὸ συμπαθεστερον μέλος τοῦ Ἑρασιτε-
χνικοῦ μας Ὀμίλου, —εἰς τὴν κ. Ἰλῆς
Μαρίνου. — ἠθέλησε νὰ μᾶς παρουσιάσῃ
μίαν ἑσταντην εἰκόνα τῆς γυναῖκας ποῦ
κεριτρώνει τοὺς ἀνδρας ποῦ λατρεύουν
τὰ χρήματα καὶ τὸ ἐπέτυχε θαυμάσια
μετ' τὴν Ἄννα Νιετιλέν, τὴν ὁποίαν οἱ
γονεῖς τῆς ἔχουν παντρεύει μετ' τὸν δαι-
μόνιον ἐπιχειρηματίαν Ἰάκωβον Βρα-
σάρ, ὁ ὁποῖος δὲν διστάζει, εἰς τὸ πεί-
σμά του καὶ διὰ τὴν ἀγάπην τῆς γυναῖ-
κᾶς του, νὰ καταστρέψῃ μ' ἓνα χρημα-
τιστηριακὸν κόλπο τὸν Ἰερώνυμον Λεγ-
κωβέν, τὸν ὁποῖον ὁ Βρασάρ, ὁ ἄλλοτε
χαμᾶλης τοῦ Τελωνίου Μασσαλίας, εἶχε
κάνει μετ' τὸ μεγάλο ἐπιχειρηματιῶτατο
μυαλὸ του καὶ νὰ καταστραφῇ μετ' αὐτὸν
καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος.

Ὁ κ. Ρ. ἠθέλησε ἐπίσης νὰ μᾶς πα-
ρουσιάσῃ τὸν δῆθεν ἔντιμον ἄνδρα, ὁ
ὁποῖος διὰ τὸ παραμικρὸν περὶ τὸ γίν-
ει του διὰ μογομαχίαν κι' ὁ ὁποῖος δὲν
διστάζει ν' ἀτιμάσῃ, μετ' τὴν γυναῖκά του,
τὸν φίλο του καὶ συνεταῖρό του. Καὶ τὸ
δεύτερον αὐτὸ ὁ κ. Ρ. μετ' τὸν Ἰερώνυμον
Λεγκωβέν, ὁ ὁποῖος τόσα παθαίνει ἀπὸ
τὸν πτωχεύσαντα Βρασάρ, μᾶς τὸ διδά-

ΝΑΟΣ ΤΗΣ ΠΕΦΑΝΕΡΩΜΕΝΗΣ

Ὁ Ἄριστοτέλης Ζωγράφος Ἰερώνυμος Πλακοτὸς

Ὁ Ναὸς τῆς Πεφανερωμένης
τὸ μοναδικὸν τοῦτο Μου-
σεῖον, ἡ Γκαλερί τῆς Ζα-
κύνθου μετ' τὴν ἀπαστρέπτουσαν ἐπίχρυ-
σον ἑυλογητικὴν ἀλλανθιάτου τέχνης
καὶ ἐποχῆς, διακόσμησιν ἐντὸς τῆς ὁποι-
ας ἐναρμονίως περιβάλλονται τὰ ἔργα
τῶν ἀθανάτων ἀριστοτεχνῶν τῆς Κρη-
τικῆς τεχνουργίας, ἡ Θεοτόκος ἡ Ἄ-
μόλυντος τοῦ Ἐμμανουὴλ Ἰερέως τοῦ
Τζάνε 1641, ἡ πολυσύνθετος παράστα-
σις τῆς κηδεύσεως τῆς Θεομήτορος τοῦ
διδασκάλου Ἰησοῦ Μόκου 1681, ἡ ἀ-
ποκεφάλισις τοῦ Ἰωάννου τοῦ Προδρό-
μου τοῦ Βίκτωρος 1660. Ἡ Θεοτόκος
καὶ ὁ Χριστὸς τοῦ Νικολάου Καλόγγη
1744, αἱ μικρογραφικαὶ ἀναπαραστάσεις
ἐκ τῶν χειρτεριῶν τῆς Θεοτόκου τοῦ
Δημητρίου Νημικοῦ. Τὴν περὶ λαμπρὸν
οὐρανίαν τὴν περικλείουσαν ἐντὸς τῶν
ἐτεχνωτάτων καὶ ἐπιχρυσῶν ἑυλογητι-
κῶν διακοσμήσεων τὰ μοναδικὰ ἀρι-
στοουργήματα τῆς ἀναγεννητικῆς τέχνης
εἰς τὴν Ἰ. Ὁδοῦ Νικολάου τὰ ἀπεικονί-
ζοντα τὴν Γέννησιν, Κοίμησιν καὶ Με-
τάστασιν τῆς Θεοτόκου, τοῦ ὁποῖου τὰ
ἔγχρωμα εἰς μικρὸν μέγεθος προσχέδια
κατέχων ὁ ἀξιόλογος ἀμοιγῶφος κ. Πα-
ναγιώτης Πλέσσας ἢ Νίκας ἐκ τῆς ἡθύνα-
το παρ' αὐτῶν ἀρκετὰ νὰ καρπωθῇ προ-
σέφερον ταῦτα ἀντὶ μνησαινῆς τιμῆς καὶ
ἐξένοτο κτήμα περικοῦ μούζια τὴν Ἐ-
θνικὴν Πινακοθήκην. Ἐκτὸς τῶν ἀνω-
τέρω τούτων ἀριστοτεχνῶν διακρίνομεν
ἐντὸς τοῦ Ἰδιοῦ Ναοῦ καὶ τὴν ἰδιάζου-
σαν τοῦ Ἰερώνυμου Πλακοτοῦ τεχνο-
τρολίαν περικοσμοῦσαν ἔνθεν καὶ ἔνθεν
τοὺς τοίχους τοῦ Ναοῦ.

Ὁ Πλακοτὸς ὑπεράνω τῶν τοίχων
μᾶς παρουσιάζει ὄκα καὶ ὀκτώ πίνακας

σκεπὲν μετ' ὅλα τὰ χρώματα ποῦ χαρα-
κτηρίζουν τὸν ἀληθινὸν καλλιτέχνην.

Σημειώνομεν χρονογραφικῶς τὰ ἀνω-
τέρω, ἀναμένομεν νὰ ἴδωμεν διδασκόμε-
μενον ὑπὸ τοῦ ὀμίλου, τὸ ἔργον διὰ νὰ
γράψωμεν ἐξ ἐνέστερον δι' αὐτὸ καὶ διὰ
τὴν συμβολὴν τοῦ κ. Ρουσιάνου εἰς τὸ
θεᾶτρον.

A. I. Z.

ἀπεικονίζοντας τοὺς Προφήτας καὶ ὀ-
τέρους δαιτὸ εἰς μεγαλειότερον μέγεθος
παριστῶντας τοὺς Ἰερόστας, πάντα δὲ
ταῦτα ἐντέχνως καὶ ὁμοιοχρόμως ἐτε-
λισθέντα προσοδίδουσι πρωτοφανῆ τὴν
ἐναρμόνησιν ἐπὶ τοῦ συνόλου.

Ὁ Ἰερώνυμος Πλακοτὸς ὁ κατ' ἐξοχὴν
καλούμενος «Πιτόρος» δὲν εἶναι γνωστὸν
πότε νὰ ἐγεννήθη ἀκριβῶς. Κατὰ τὸν Ἀρ-
χιεπισκοπὸν Νικόλαον Κατσαρῆν ἐγεν-
νήθη περὶ τὸ 1680 καὶ ἀπέθανεν τῷ
1728 πανωλόβητος, εἶναι ἄγνωστον ἐπί-
σης ὑπὸ τίνος διδασκάλου νὰ ἐδιδάχθη
τὴν ὄραϊαν τῆς ζωγραφίας τέχνην. Ἐν
ἐκείσῃ περὶ Πλακοτοῦ γράφομεν εἰς τὰ
«Φιλολογικὰ Ἀνάλεκτα» ὁ ὀσίδημος Νι-
κόλαος Κατσαρῆς, ὁ Σπυριδῶν Δὲ Βία-
ζης ἐν τῷ Ἀθηναικῷ περιοδικῷ «Κολ-
λιτεχνικῶς Κόσμος» τῷ 1892 καὶ ἐν τῷ
περιοδικῷ «Πινακοθήκη» τόμος Β' τοῦ-
χος 19 τοῦ ἔτους 1903. Συναερόθεσον
δὲ ἀρκετὰ περὶ Πλακοτοῦ ὁ μεμνησοδί-
φης κ. Λεωνίδας Χ. Ζῶης τοῦ ὁποῖου αἱ
θετικαὶ σημειώσεις ἀρκετὰ μετ' ἐπιβεβήθη-
σαν εἰς τὸς μελέτας μου. Λέγεται, ὅτι ὁ
Πλακοτὸς ἠκολούθησεν τὴν τέχνην ὑπὸ
τῶν εὐχῶν τοῦ Νικολάου Δοξοῦ ἔμφο-
ροῦμενος, ἀλλὰ δὲν δυνάμεθα νὰ ἐπιβε-
βαιώσωμεν τοῦτο διότι ἐκ τῶν μοναδι-
κῶν του ἔργων τῶν διασωζομένων ἐν
τῷ ἀνωτέρω Ναῷ, δηλοῦται ὅτι ὁ Πλα-
κοτὸς οὐδέμιαν κατὰ πεποιθήσιν ἠκολ-
ούθησεν τεχνουργίαν, ὧς δὲ ἐμφαίνε-
ται δὲν ἐπερεῖσθη εἴτε ἐκ τῆς Κρητι-
κῆς Τεχνουργίας ἀλλ' οὔτε καὶ ἐκ τῆς
Ἑνετικῆς Σχολῆς διὰ νὰ βεβαιώσωμεν
ὅτι ἐπῆρξεν μαθητὴς τοῦ Νικολάου Δο-
ξοῦ σπουδάζσαντος ἐν Ἑνετίᾳ καὶ ἀπο-
λευθῆσαντος τὴν σχολὴν ταύτην, μᾶλ-
λον οἱ ζωγράφοι οὗτοι φαίνεται ὀκόλου-
θοι μᾶς ἀισθητικῆς ἀντιλήψεως περὶ
κλειούσης τὴν φυσικὴν διαγραφὴν ἐκ
θετικῆς τίνος τάσεως καὶ μελέτης ἐπὶ
τῆς ὁποίας στοιχοῦμενοι ἐξετέλει δι' ἰδι-
αζούσης ἀτεμικῆς τεχνουργίας τὸ ἔργον
του. Οἱ χρωματισμοὶ τοῦ ζωγράφου τοῦ-
του εἶναι ἀπλοὶ καὶ ὀλιγοὶ μετεχειρίζετο
ἀναμειγνύων τοὺς τοὺς διὰ τοῦ γνωστοῦ
τρόπου τοῦ κροκοῦ τοῦ οὐοῦ. Καὶ διὰ
μὲν τὴν ἀναπαράστασιν τῶν Φωτοσκιά-

ΓΥΝΑΙΚΑ Η ΠΟΛΥΜΗΧΑΝΗ

ΑΦΙΕΡΩΜΕΝΟ ΣΤΟ ΜΙΜΗ ΒΛΑΣΣΟΠΟΥΛΟ

σεων χειρίζετο διὰ τὰ κριερὰ μὲν μίση ἐλαφρῶς τὴν Serea di Siena διὰ τὰ φωτεινὰ δὲ τὸ Terea Bona, μετὰ δολιγίστης Ogra καὶ τῆς Biaca διὰ τῶν συνδυασμῶν δὲ τούτων ἐκατέρωθεν τὴν ἀπόδοσιν τῶν σαρκωμάτων. Τὰ φρεμάτα εἰς τὰς εἰκόνας του ἔχουσι μὲν τόνους χρωμάτων ξηλωμένων, ἐλαφρῶν, ἀπλοποιημένων, ἀλλὰ μετὰ σχολαστικοῦ σχεδίου, αἱ δὲ πτεχὰ αὐτῶν μετὰ θάρρους καὶ κανονικῶς τεθειμένα, ἀναδεικνύουσιν φυσικῶς τὸς ἔσοχας καὶ ἔσοχος τοῦ σώματος τὰ διαγράφονται, μεταχειρίζεται καὶ ἐπιχρῶσους διακοσμήσεις λιαν ἀπλοποιημένας, ἀποφύγων τὰς χρυσοκονδυλίας, αἱ κατόπιν ἐξειργάζετο διὰ χρώματος ὅπως ἀφαιρεῖται ἡ ἐντύπωσις τοῦ μετάλλου πρὸς τελειότεραν ἀπόδοσιν τῆς αἰσθητικῆς ἐναρμονησεῶς του. Ἐν τῷ Ναφ τῆς Περφανερωμένης διασώζονται δέκα καὶ ὀκτὼ ὡς ἀνωτέρω γράφομεν παραστάσεις τῶν Προφητῶν καὶ ὀκτὼ τοιαῦται τῶν Ἱεραρχῶν. Ἐκαστος τῶν Προφητῶν ἔχει καὶ ἰδίαν στάσιν καὶ ἔκφρασιν, ὁμοίως δὲ καὶ οἱ Ἱεράρχαι, ἀλλ' ἡ τοῦ Βασιλείου ἔκφρασις ἔχοντος ὑψωμένην τὴν κεφαλὴν πρὸς τοὺς Οὐρανούς καὶ τὸ βλέμμα ἀφοσιωμένον πρὸς τὰ Γαλάζια Τόξα τοῦ Κυρίου φαίνεται ἐν ἑκ τῶν κυριωτέρων ἔργων του, ὁμοίως καὶ ἡ τοῦ Χρυσοστόμου ἀναπαράστασις περιλείπει τὴν τεχνὴν καὶ ἀρμονίαν παρουσιάζει δὲ τούτον κρατοῦντα διὰ τῆς μιᾶς μὲν χειρὸς γραφίδα διὰ τῆς ἐτέρας δὲ β βλίον, εἶναι δὲ ἄξια πάσης προσοχῆς ἡ ἐπίχρωσις ἐπὶ τῆς εἰκόνας ταύτης διακοσμητικῆ ἀμφίεσις ὡς καὶ ὁ γλυκὺς καὶ ἀπλοποιημένος χρωματισμὸς τῆς. Ἐκτὸς τούτων εἰκονίζονται ὁμοίως διὰ τῆς ἰδίας τέχνης, ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Γρηγόριος, ὁ Ἀθανάσιος, ἐν ἐκστάσει εἰκονιζόμενος, ὁ Κύριλλος, ὁ Ἰωάννης, ὁ Ἐλεμήμων, ὁ Ἅγιος Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης, ὁ Ἀμβρόσιος σκεπτικὸς καὶ κρατῶν βιβλίον. ἡ γραφὴ τῆς γεροντικῆς κεφαλῆς τοῦ Ἁγίου τούτου παρουσιάζει ἀρκετὴν ζωὴν καὶ σχεδίων ἀνεπιληπτον. Τὰ ἔργα ταῦτα μᾶς ἐμφανίζουν τὸν Ἱερώνυμον Πλακοτὸν ἀρκετὰ αἰσθητικὴν καλλιτέχνην. Τὰ ἔργα τοῦ ζωγράφου τούτου εἶναι σπανιότατα ἢ μᾶλλον δὲν ἀνευρίσκονται, διότι ὡς λέγεται ἀρροβληθεὶς ἐκ πανώλους αἱ τότε ἀπχαὶ τοῦ ἔκαστου τὰ ἀντικείμενά του ὡς

καὶ τὰ ἔρα του. Ἐν τῷ πλουσιωτάτῳ Μουσείῳ τοῦ Τραπεζικοῦ Διονυσίου Λοβέρδου εἰς Ἀθήνας ἐν τῇ δ' ᾧ Μαυρομυχάλη ἀρ. 4 περιλαμβάνονται πλείστα ἀριστουργήματα τῆς Χριστιανικῆς Τέχνης ἅ τινά μελεῶν τις ἐν εὐρυτάτῳ κλίμακι διακρίνομεν τὰς νεχνοτροπίας τῆς Κρητικῆς Ἀγιογραφίας.

Ταῦτα πρὸ ἔτους ἐπιμελούμενος, καθαρῶν καὶ συμπληρῶν τὰ καταστραφέντα μέρη, ἀνεύρων καὶ μικρῶν τινὰ εἰκόνα τὴν ὁποῖαν καθαρῶς ἀπεκάλυψα τὴν παραστάσιν τοῦ Ἰωάννου γράφοντος τὸ Εὐαγγέλιον καὶ φέρουσαν τὴν ὑπογραφὴν ΧΕΙΡ ἹΕΡΩΝΥΜΟΥ ΠΛΑΚΟΤΟΥ.

Πολὺ λυπούμεθα λόγῳ τῶν σημερινῶν περιστάσεων ποῦ ἀδυνατοῦμεν, πρὸς τοὺς ἀξιολύτους ἀναγνώστας μας νὰ ἐπιδείξωμεν εἰς φωτογραφικὰς ἀποτυπώσεις μερικὰ τῶν ἔργων τοῦ εἰρημίου ἀριστοτέχνου. Εἰς τὸ προεχὲς θέλομεν ἐκτεταμένως γράψαι περὶ Νικολάου Δοξαρά.

ΑΘΗΝΑΙ 12-2-1926
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Σ. ΠΑΛΕΚΑΣΗΣ

ΜΑ... ΔΕΝ ΗΡΘΕΣ!...

*Ἥρδα, καὶ γὰρ μὲ καθόλου
Δὲν ἀρώτησες ποτέ! . .
στὴν ἀκροῦδα ἦταν τοῦ Μάγου
ὄμοι ζένοι . . . . . ἐπισκεπταί! . .
Ἐὸ μονάχα . . . . . Ὡ! δικιά μου
σὸ Ὡ! μόνη γορησμέ! . . . . .
σὸ . . . τὰ ἄρια εἶσαι ὄνειρά μου
μὰ . . . δὲ ν' ἦρδες! . . . ὦϊμέ! . . . .*

Νοέμβριος 1922
Ἀθῆναι
Ἀνδρέας Κ. Ξένος

Ἦμουνα στὴν ἐξοχή· ἦταν ἕνα ἡγιομάτι θλιψὴ χλωμὴ καὶ συγγενεφιασμένο δειλινὸ τὸ φτωχὸ μου καμαράκι μόλις τὴν ὥρα ἐκείνη φωτιζότανε, ἀπὸ τῆς ὑστερῆς χλωμῆς ἀχτιδῆς ποῦ μοῦ ἔστρεψε, ἢ ἀργὰ ψυχομαχοῦσα ἡμέρα... Καθισμένος σὶδὸ μικρὸ καναπέδάκι μου, εἶχα κλεισθεὶ ποῖα τὴν τὸ βιβλίον ποῦ τὸση ὥρα διόβαζα, κι' ἀφῆσα τὰ κουρασμένα μάτια μου μ' ἀφηρημάδα νὰ κοπτάζουνε, τὰ γκριζὰ στὸ οὐρανὸ ξεθωριασμένα σύγνεφα, ποῦ τρέχανε τρελλά· Ἐνοιῶθα τὴ στιγμὴ αὐτὴ τὸ κεφάλι μου βαρεῖα φορτωμένο, ἀπ' τῆς ἀνάρες καὶ τρελῆς ἐκείνης σκεφῆς ποῦ μᾶς ἀφίνει πάντα, ἕνα κουραστικὸ πολὺν ποῦ διάβασα.

Ἦ φαντασία μου, γοργόφτερη γιὰ μιὰ στιγμὴ ἐπέταξε σ' ἄλλοτινοὺς χρυσοὺς καιροὺς ποῦ πέρασαν....

Κι' ἔτσι κει πέρα, μοναχὸς μου καθισμένος, κύτταξα ὀλοένα τὸ σκοῦρο τοῦ οὐρανοῦ φόντο, ἀναπολώντας τὰ πτελεῖα. Κι' ἦταν πικρὸς ὁ γυρισμὸς αὐτὸς στὰ περασμένα... Τὴ θυμῆθηκα γιὰ μιὰ στιγμὴ, πανέροφη καὶ γόση, ὅπως ἦταν τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ποῦ μοῦ ἔρριξε, τὴ πρῶτῃ ἀλησμόνητῃ κείνῃ ματιᾷ, τὴ θυμῆθηκα ὅπως ἦταν τὴν οὐράνια ἐκείνην ὥρα ποῦ μὲ τὰ μάτια φλογεβῶλα ἀπ' τὸν ἔρωτα, μεῦδωσεν τὸ θεῖον ὄρα τῆς αἰώνιας τῆς ἀγάπης· καὶ τέλος, —ὦ! εἰρωνεῖα!— τὴ θυμῆθηκα ὅπως ἦταν τὴν ἀκαρτέρουτῃ ἐκείνην μέρα, ποῦ μὲ τὸ προσωπάκι τῆς τὰνάτια θλιμμένο, μεῦπε τὸ μεγάλο λόγῳ, μοῦ μαρτύρησε πῶς ἔπαψε νὰ μ' ἀγαπᾷ....

Καὶ θυμᾶμαι ποῦ μ.ὸ τότε τόσο πιστικὰ, τὸ πανέμορφο τὸ πρόσωπό της ἦτανε τόσο σοβαρὸ, τὰ μάτια της, τὰ μάτια ἐκείνα ποῦ ἄλλοτε τόσο μὲ γοητεύανε, ἦτανε τὴν ὥρα αὐτὴ τὴν ἀλησμόνητῃ, τὸσον ψυχρὰ, τόσο ἀδιάφορα, τόσο μαρμαρωμένα, ποῦ ἐνοιῶσα τὸ αἷμα μου μέσα στῆς φλέβες νὰ πγῶνῃ· θυμᾶμαι ποῦ μὲ πόνον τὴν ἐρώτησα: «Τὶ ἔχεις; τί σ' ἔκαμε λοιπὸν νὰ ἀλλάξης;» Μ' ἄλλοίμονο! τὸ ἔδιο εἰρωνικὸ χαμόγελο, ἡ ἴδια ἄνευφραστη ματιᾷ — Μαρτύριο! Δὲν εἶναι ἀλήθεια, μικρὸ πράγμα νὰ βλέπει κανεὶς τὴν Εὐτυχία του κρεμασμένη, κά-

του ἀπὸ δύο βόδινα χειλάκια, δύο χειλάκια ποῦ ὄχι σπάνια μεταβάλλονται σὲ βράθρα φρικτά!... Περιμένα, κι' ἐνοιῶθα τὸ σῶμα μου μεταβεβλημένο σὲ μιὰ φριχτὴ - φριχτὴ ἰκσοῖα.... Κι' εἶδα τὴ σκληρὴ, ν' ἀνεῖγη γὰρ μιὰ στιγμὴ τὸ στόμα της, ἀπαίσιε γιὰ μένα Βράθρο, καὶ νὰ μοῦ μευρμυρίζῃ ἀτάραχη τ' ἀνέκφραστο ἐκείνο «Δὲν ἔχω τίποτε καλὸ μοῦ μὰ ἐπειδὴ πολὺ σὲ ἐκτιμῶ, δὲν θέλω νὰ σοῦ παίζω μιὰ ψεύτρα κομποδία... Νόμισα πῶς σ' ἀγαποῦσα κάποτε, μὰ τώρα πάει....» —Τὶ φεδερὴ στιγμὴ! —Τὰ μάτια μου στηλώθησαν ἀπάνου της προσμένοντας ἀνώφελα τὰ κύρωμα τῶν λόγων τῆς· μὰ τίποτε, μὲ κύτταξε ψυχρὴ... Ἐπάγωσα· ἡ ψυχὴ μου γέμισεν, ἀπὸ μιὰ θαθεῖα σὴν τὴν νύχτα σκετενιά... Κατάλαβε τὴν τρομερὴ τὴ θέσι μου, κι' ἔτρεξε νὰ μὲ παρηγορήσῃ—μὰ τί παρηγορεῖα! — «Ἐ θάρρος φίλε μου, θάρρο!... φτερδὸ στὸν ἀνεμο ἡ γυναῖκα μοιάζει.... τὸ ξεχνᾷς;» Ἐμεινα ἠολιθωμένος, ὁ ἐγαῖσμός μου πλεγῶθηκε θαθεῖα τὴν κύτταξα γιὰ μιὰ στιγμὴ μὲ τὸ βλέμμα μου παρὰξένα θλιμμένο, κι' ἔπειτα σὴν σὲ ὄνειρο μοιρμούρισα: «Ἰα, πόσο καυμένη σὲ ζηλεύω! Ἐσὲ ἡ ζωὴ σου θὰ ε πάντῃ εὐτυχισμένη... Ἐσὺ ὄσοι ἡ πρώτη ποῦ παίζεις μὲ τὸν ἔρωτα! πόσο ἤθελα νὰ σεῦμοιαζα κι' ἐγὼ!.. μ' ἄλλοίμονο! εἶμασθε ἀλλοιώτικα, πολὺ ἀλλοιώτικα φτιαγμένα.... φεύγω, ἀφοῦ μὲ διώχθεις, μὰ πιστεψέ με, ἦσουνα, ἡ πρώτη καὶ ναί. σὶ ὀρκίζουμαι ἔσσαι καὶ ἡ τελευταία...» τὰτα τὰ λόγια αὐτὰ, γλήγορα, κομένσο, χωρὶς νὰ πάρω ἀναπνοή· καὶ φεύγοντας ἀκουσα τὸ ἀργυρόρηχο γέλοιο της—τὸ ἀλησμόνητο ἐκείνο γέλοιο—καὶ τὴ γλυκεῖα φωνὴ της, ὅπου σπαρτρυστὲ μοῦ φώναξε: «Ἐ φίλεμου, δὲν εἶσαι ὁ πρῶτος ποῦ τὸ λὲς αὐτό.... τόπιν καὶ τόσο ἄλλοι, καὶ ὁμως....» Κι' ἔπειτα πάλι ξαναγέλασε....

Ἦέρασε πολὺς καιρὸς ἀπὸ τότε· μὰ πάντα πονεμένα ἠναρτευόμενα: «Ἰπάρχει λοιπὸν στῆς γυναῖκες, μιὰ εἰλικρινεία τόσο μεγάλῃ;...» Μ' ἀλήθεια, μεῦσαν τόσο δύσκολο νὰ τὸ πιστεψῶ!... Στὸ διάστημα τοῦ χωρισμοῦ μας, ἀπόφευγα ὅσο μποροῦσα νὰ τὴν

δω' όχι δάδα γιατί δεν την αγαπούσα, αλλά γιατί ένοιωθα πώς δεν θάχα τη δύναμη να υπερέσω, το ψυχρό κι' αδιάφορο "είνο βλέμμα της" ή μέρες κυλοθσαν πάντα με την ίδια βόθρυμη μονοτονία τους, κι' έδλεπα το μυστήριο, να μένη πάντα μυστήριο. Ποιός ξέρει, έλεγα, ή και δική της γυναίκας είναι τόσο αινιγματική!

Μά πράγμα περιεργό ή αγάπη μου παρ' όλα αυτά, όχι μόνο δεν έμικρανε, αλλά ενάντια, μέρα με την ημέρα θέρεινε... Καί κάθε φορά που μεύρισκε ένα τέτοιο χλωμό σαν το σημερινό δειλινό, ένοιωθα τη καρδιά μου βαθείά να σπαράζει για τον άδικο χαϊμό της μονάκριβης αγάπης μου....

Κύτταξα λοιπόν και σήμερα, έτσι θλιβερά το μελέγχολο ουρανό, κι' ένοιωθα τα μάτια μου άθελα να βυρλώνουν από μεγάλη θλίψη ή εικόνα της, ζωντανή, πανέμορφη, γλυκειά, θρισκότανε μπροστά μου.... Πνιγόμουνα, κάποια καθόριστη προκαθήσει με βάραινε σηκόθηκα, κι' άνοιγοντας διασιακά το παρεθύρι, άφησα το μάτι μου να πλινθηστέν δρόμο που ξεπλώνετο μπροστά μου.— Στιγμή αλησμόνητη—μακριά στο στρίψιμο του δρόμου, είδα το λιγρό και γοργολινητο κορμί της να πλησιάζη προς το χαμηλό το παρεθύρι μου· ή κορδιά μου χτυποδσε δυνατά, ένας πυρετός πόνου και χαράς, κίψλεγε το μέτωπό μου.... Τα μάτια μου, λαίμαργα και διφασμένα, προσκαληθήκανε παράξενα στη μάγον οπτασία! Ένας τρελλός πυρετός με κίριψε να δώ το θείο πλάσμα 'πο κοντά....έξαλλος από τον πόνο, έτριξα σαν το τρελλό εις την έξώπορτα σιάθηκα μισοκρυμμένος πίσω της, κι' έρριξα τα μάτια μου στον έρρο δρόμο.... Τήν είδα δεν ήταν όνειρο, ήταν αυτή, ή "Ικα μου, ή χιμένη μου αγάπη..... Τα βήματά της β.θμικά νενηχούσαν πάνω στο πλακόστρωτο· "Επάγωσα· δύο λεπτά ακόμη, και να το ουράνιο πλάσμα σαν πνοή, πέρασε από μπροστά μου.... Δεν μπόρεσα να βιστάξω πθ, και με φωνή ξεψ.χισμένη από τον πόνο φώναξα: «"Ικα..... "Ικα μου.....» "Η πανέμορφη παιδί.ιλι σε' άκουσμα' αυτό, ξέκιψε μονομιάς το δρόμο της, κι' έτριξε στην έξώπορτα· κι' άφρο με κύτταξε βαθείά στα μάτια, με τα γλυκά γολάζια μάτια της, μ' έρώτησε

σε τόνο ένέκφραστης χαράς: «Μ' αγαπάς λοιπόν ακόμη;»—Πόση ευτυχία!— ή φωνή μου κόπησε στο λάρυγκα, μα όστερα 'πο μια δυνατή προσπάθεια, μπόρεσα να μουρμουρίσω: «Μά καλή μου..... το ρωτά;»

Και τότε άκουσα την πανέμορφη κοπέλα να γελάη χαρούμενα το γλυκό κι' άθωο εκείνο γέλιο της που άλλοτε τόσο με νανούριζε, και να μου λέη με την τρεμουλιαστή από τη συγκίνησι φωνή της:

"Τι ευτυχία!... ή Δοκιμή μου "Επέτυχε.... "Επέτυχε θαυμάσια!... Δεν έβύμως λοιπόν; ω! ω! μ' αγαπάς ακόμη... "Α! μά τώρα μ' άξιζεις! ναί αληθινά μ' άξιζεις!... Πόσο, πόσο πολύ θά σ' αγαπώ!.,.» Κι' έπειτα 'πο μια στιγμή σιωπής, χαμογέλασε γλυκά και σκιδουτις στ' αυτί μου, μου μουρμούρισε με την άνεπιπυη γλυκειά φωνή της: «Κανείς καλέ μου, κανείς δεν παίζει με τον "Ερωτα όταν είναι αληθινός...» "Ε! τότε ποιό καταλαβα τα πάντα.... Και σε λίγο σκύβντες το πρόσωπό μου για να τη φιλήσω, είδα μες την ό-κτηρη του δειλινού θαμπάδα, τα όρατα βαθυγάλαζα ματάκια της, πουτανε δακρυομένα....

ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΚΑΙΡΟΦΥΛΑΣ

Η ΑΝΑΧΩΡΗΣΙΣ

*"Ηρθε ή οικρή στιγμή να χωριστούμε
και την καρδιά μου νιώδω να ωνθῆ
"Εμα ρησκά στερνά να φηιδούμε
να φύρη σέρα αλειά μελαχροινή*

2

*Μισορεί μακρά το σώμα μου να ωή
σε ζεντιές σε μέρη μακρονά
άλλ' ή καρδιά μου έδω δε να ωειάη
συντρόφισα για σε ωαντοτεινά.*

*Το ωλοιο σφιρίζει, φεύρει, καθισμένος
στη ωλώρη έρω κοντάγοντας, να κλαῖς
έλωίξω σάη αλάρι σου γυρμένος
ρησκά σώς μ' αγαωός δε να μου λές.*

Δ. Βισβάρδης

ΔΟΚΙΜΑΙΕΣ ΓΕΝΙΕΣ

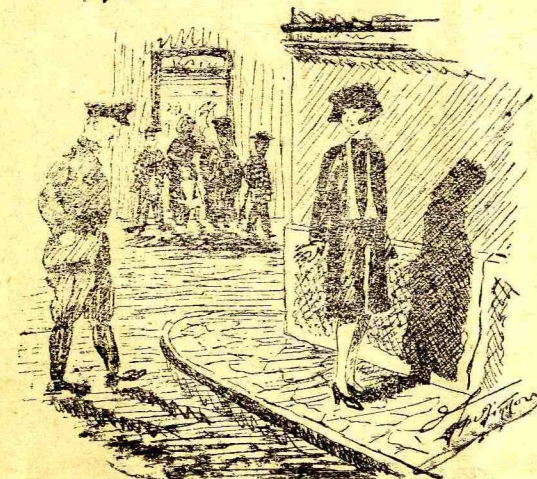
ΜΕΣ ΤΗΝ ΤΡΕΛΛΗ ΑΠΟΚΡΗ

Λίγους διαδάτες μπόρεσες ν' άπαντίσης πιά την ώρα εκείνη στους δρόμους της "Αθήνας. Κι' οι λίγοι αυτοί με σικωμένο το γιακά του παλτοῦ των περιπατούσαν τόσο γρήγορα που θαρρεύσες πως έτρεχαν έτσι οά νάθελαν ν' άπαφύγουν κάποιον έχθρο, φοβερό έχθρο.

Οι δρόμοι ήσαν όλοι γιομάτοι σκουπίδια και χαρτιά, ένα σπορ χαρτιά χρωματιστά. Καί τα χαρτιά αυτά δεν ήσαν "ποτ' άλλο παρ' οι σερνατινες που πριν λίγο διασταυρώνονταν από το ένα μπαλκόνι στ' άλλο και τα σκουπίδια δεν ήσαν παρ' από χαρτεπόλεμο.

"Ηταν ή τελευταία Κυριακή της "Αποκριάς.

Τά μεσάνυχτα είχαν περάσει έδω και τρεις ώρες. Κάποια κίνησις, από μερικούς καθυστερημένους ξενόχτες της "Αποκριάς γίνονταν στην όδον Σταδίου και πολές φωνές άκούγονταν σπασμένες και χωρίς δύναμη οά νάθελαν έτσι να δηλώσουν πως πάει τέλειωσαν κι' οι φεστινές "Αποκριές.

Δε θα μπόρεσε κανένας να πιστέψη πως πριν από μια ώρα στους κεντρικούς δρόμους γινότανε χαλασμός. "Η τρέλλα βασίλευε σ' όλα τα κέντρα και δεν ξεχώριζες τους άδρες από ή τις

μέσα στο γενικό αυτό πανζουρλισμό. "Εδλεπες ν' άγκαλιάζονται άγνωστο μεταξύ τους άνθρωποι κι' οι γυναίκες να δίνουν φιλήματα με την πιο μεγάλη ευκολία.

"Αν δεν ήξαιρες το έθιμο της "Αποκριάς κι' έρχόσουν κείνη την ώρα από κείνα μακρονά μέρος κι' έδλεπες τους ανθρώπους όλους ντυμένους έτσι παράδοξα, αν κατορθωνες να μη τρελλαθής, θα νόμιζες πως αυτοί οι παράδοχοι άνθρωποι γιορτάζουν, ή πως κάποια άσχημη άρρώστεια έπεσε στην πηλη αυτή και έκαμε τα μυαλά των κατοίκων της να μη στέκουν καλά στα κεφάλια τους.

Μέσα σ' αυτός τους λίγους καθυστερημένους ξενόχτηδες αν πρόσεχε κανείς θα άνεγνώριζε κάτω από τα ντόμινα ένας πιερρότου και το μαύρο σκουφοάκι με τα κέρατα τον Κον "Ανύλοπτον, σημάιοι πρόσωπον της "Αθηναϊκής Κοινωνίας. Καί αν πρόσεχε στα λόγια που μουρμούριζε ενῶ περιπατούσε σπασομοδικά και γρήγορα, θα τον άκουγε να λέη «Μά είναι φοβερό αυτό που έπαθα και ποιός; εγώ! εγώ που ποτε δεν πιάστηκα κορόιδο από κανένα ούτε απ' τη γυναίκα μου που είναι πρώτη πρώτη σής γαλυφιάς και τα ξεγελάσματα, ούτε αυτή κατώρισε να με ξεγελάση και να με πείση να της πάρω την τουαλέττα των δύο μισυ χιλιάδων δραχμών που μου ζητούσε επίμονα τόσον καιρό και να με ξεγελάσω αυτή ή Κολομπίνα, να με κάνη να χάσω το λογικό μου κοντά της, να μην σέπτωμαι τίποτα και το χειρότερο δεν είδα και το πρόσωπό της να φάξω να την βρω τούλάχιστον. "Α! αυτό είναι πολύ είναι φοβερό. Καί πραγματικά φοβερό ήταν αυτό που ειχε πάθει ο Κο; "Ανύλοπτος.

Απ' το άπόγευμα τάειχε άποφασισμένα όστι εκείνη τη μέρα τελευταία Κυριακή της "Αποκριάς, θα την περνούσε τρελ-

λότερο γλέντι. Έφαγε έξω, μετά πήγε σπίτι, φόρεσε τὰ μεταξωτά του ντόμινα Πιερότου, τὸ μαύρο του σκουφάκι μὲ τὰ κέρατα καὶ ἔφυγε μὲ τὸ σκοπὸ νὰ πάη σ' ἕνα χορὸ ὄχι καὶ τόσο ἀξιοπρεπῆ. Δὲν εἶχε προχωρήσει πολὺ ὅταν ἄκουσε ἀπὸ πίσω του τὸν κρότον γυναικείων θημάτων καὶ σὲ λίγο τὸν προσπερνῶσε μιὰ χαριτωμένη Κολομπίνα. Τοῦ ἔριξε χαρτοπόλεμο, τὸν κούτταξε μὲ τὰ κατάμαυρα μάτια της ποῦ μέσα ἀπὸ τὴ μαύρη θελοῦδινη μάσκα λέει κί' ἔπετοῦσαν φωτιές κί' ἕνα χαμόγελο φάνηκε στὰ κατακκόκινα σὰν φωτιὰ χειλάκια της.

Δὲν ἤθελε περισσότερο ὁ κ. Ἀνύποπτος. Αὐτὰ ἤρκεσαν γιὰ νὰ τὸν κάνουν ν' ἀκολουθήσῃ σὰν σκυλάκι τὴν Κολομπίνα ὅπου πήγαινε. Σὲ κάμποση ὥρα, μπαίνανε καὶ οἱ δύο τους σ' ἕνα ἀπ' τὰ γνωστὰ Καμπάρε Ντάνσιγκ. Τὸ τρελλὸ γλέντι ποῦ ἐπικολοῦθησε ἐκεῖ μέσα, ὁ καθένας σας θὰ τὸ ἐνωρῆ, ἀφοῦ ὁ Κος Ἀνύποπτος σὲ λίγο, ἀπ' τὴ στιγμή ποῦ μπήκε ἐκεῖ δὲν ἦταν στὰ κλά του, δὲν ἦταν Κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του, παρὰ ἕνας τρελλὸς, ἕνα τίποτα. Καὶ μὲ τὸ δικιὸ του ἀφοῦ κατώρθωσε καὶ πήρε τὸ πολυθρόνητο φιλι τῆς Κολομπίνας.

* * *

Ὅταν ἔφυγε ἀπὸ τὸ Καμπάρε ὁ κ. Ἀνύποπτος ἢ ὥρα ἦταν δρόμιου μετὰ τὰ μεσάνυχτα, εἶχε δὲ μιὰ τρομερὴ ζαλάδα ἀπ' τὸ τρελλὸ γλέντι ποῦ χε κάνει. Περνώντας λοιπὸν ἀπ' τὴν ὁδὸν Σταδίου μπήκε σ' ἕνα διανυκτερεῖον Φαρμακεῖον νὰ πάρῃ ἀσπληρὴν νὰ τοῦ περάσῃ. Ἄλλὰ τι κεραυνὸς εἶναι αὐτός; Ἡ τσέπη του ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ ντόμινο ποῦ εἶχε τὸ πορτοφύλλι του μὲ τὰ ἑπτὰ κομμένα χιλιάρια, ἦταν πανί μὲ πανί... Ἄμέσως τοῦ πέρασε ὁ πονοκέφαλος καὶ σὰν ἀστραπὴ ἤλθαν στὸ μυαλό του ἡ διάφορες σκηνές τοῦ Καμπάρε... Τώρα ἐξηγοῦσε τὰ σφιχτὰ ἀγκαλιάσματα καὶ τὰ φιλιὰ τῆς Κολομπίνας μετὰ ἀπ' τὸ πλήρωμα τοῦ λογαριασμοῦ καὶ τὴν ἐπιθυμία της νὰ τὸν ἔχῃ πάντοτε κοντὰ της ἀγκαλιασμένο....

Γιὰ πότε γύρισε στὸ Καμπάρε εἶπε κί' ὁ ἴδιος δὲν τὸ κατάλαβε. Ἄλλὰ... ἦταν ἀργά. Ἡ Κολομπίνα εἶχε ἐξαφανισθῆ. Καὶ ὁ Κος Ἀνύποπτος ἀναγκάστηκε νὰ ἐπιστρέψῃ πίσω γιὰ τὸ σπίτι τοῦ ὅπου τὸν εἶδαμε στὴν ὁδὸ Σταδίου ἀνακατεμένο μὲ τοὺς ἄλλους καθυστε-

ρημένους ξενόχτηδες, μουρμουρίζοντα ἐκείνα τὰ λόγια καὶ ὠργισμένοι μὴχρις τοῦ τρομεροῦ ἐκείνου σημείου, ὄχι καὶ τόσο γιὰ τὰ χρήματα ἀλλὰ γιὰ νὰ πι-ασθῆ χορτῆδὸ αὐτὸς ποῦ... κτλ.

Ἄμα ἔφθασε σπίτι τοῦ ἀνέβηκε ἀπάνω καὶ ἐπροχώρησε ἴσα γιὰ τὴν κίμαρα τῆς γυναίκας του, ὅταν ἄκουσε νὰ τὸν καλῆ ἡ ὑπηρετριά του καὶ νὰ τοῦ λέγῃ: — «Κύριε, ἔχετε ἕνα γράμμα συστημένο πρὸ σας τὸ ἔφερον τὸ ἀπόγευμα καὶ ἔβρασα νὰ σας τὸ δώσω».

Ὁ κ. Ἀνύποπτος πήρε τὸ γράμμα καὶ πήγε πρὸς τὸ γραφεῖο του γιὰ νὰ τὸ διαβάσῃ. Ἐὰν ὅμως δὲν ἄλλαξε διεύθυνση καὶ ἐπήγαινε πρὸς τὸ δωμάτιο τῆς γυναίκας του θὰ ἔβλεπε πῶς ἡ μυστηριώδης Κολομπίνα δὲν ἦταν ἄλλη παρὰ ἡ ἴδια ἢ γυναικίὰ του ποῦ προσπαθοῦσε νὰ γδύθῃ ὅσο μπορούσε γρηγορώτερα.

ΜΙΜΗΣ ΚΑΨΑΣΚΗΣ

ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΦΥΛΛΟΥ

Ἀρχίζομεν νὰ δημοσιεύωμεν κατὰ ἀριστοτεχνικὴν μετάφρασιν τῆς κ. Μαριέττας Μινιώτου

ΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΟΥ ΟΡΤΙΣ

μετὰ ωρολόγου τῆς ἴδιας

ΔΙΗΓΗΜΑ ΕΚ ΤΟΥ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥ

ΕΡΩΣ ΑΙΩΝΙΟΣ

Μετάφρασις ΕΡΑΝΙΣΤΟΥ

Ἡ μέλαινα κόμη κατήχεται λαίλα ἐπὶ τῶν κροτάφων της. Τὰ τεταπεινωμένα βλέφαρα ἐμετρίαζον τὸ πῦρ τοῦ βλέμματός της, ἡ δὲ φυσιογνωμία της εἶχε προσλάβει τσαούτην σοβαρότητα. Ὡστε ἡ κυρία ἐθιμοταξία κατεδέχθη ν' απευθύνῃ τὸν λόγον, καὶ ἐμαγεύθη ἐκ τῆς μετριόφρονος χάριτος τῆς κόρης.

Μόνη ἡ Λαίδη Σιδονία προαπησχολεῖτο ἕνεκα τῆς ἀσυνήθους θλόψως τῆς ἀγαπητῆς αὐτῆς Νοέμης καὶ ἠρώτα ἑαυτήν: Τι ἄραγε συνέδη, τὸ ὅποῖον νὰ μεταβάλλῃ, ἐντὸς μιᾶς ὥρας, τὴν παιδίσκην εἰς γυναίκα;

Εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην μόνος ὁ πρίγκηψ Ἐδουάρδος ἠδύνατο ν' ἀπαντήσῃ, ἀλλ' οὗτος ἐκάθητο εἰς τὸ ἕτερον ἄκρον τῆς τραπέζης καὶ ἡστειζέτο μετὰ τῶν δπηκῶν τοῦ πατρὸς του καὶ τοῦγενναίου κυρίου Δε-Βωφόρτ.

Ὁ πρίγκηψ ἔρριπτε, κατὰ διαλείμματα, κρύφια βλέμματα πρὸς τὴν Νοέμην, ἀλλ' αὐτὴ ἐκράτει ἐπιμόνως τοὺς ὀφθαλμοὺς, ὑποκρινομένη ὅτι οὐδὲν ἤννοει.

Ὅτε δὲ πάντες ἐπλησίασαν τὸν πρίγκηπα ἵνα εὐχρηθῶσιν αὐτῷ τὴν καλὴν νύκτα, ἡ κόρη προσέκληθεν αὐτῷ ταπεινῶς, καθὼς καὶ οἱ λοιποὶ, χωρὶς ν' ατενίσῃ αὐτὸν, μειδιῶσα μὲν ὡς συνήθως, ἀλλὰ χωρὶς ν' ἀσπασθῆ τὴν δεξιὰν τοῦ μέλλοντος βασιλέως τῆς Ἀγγλίας. Ἐθεσε μόνον ἕνα τῶν δακτύλων της ἐντὸς μιᾶς λευκῆς χειρὸς τοῦ πρίγκηπος, ἐξαικοντίσασα κατ' αὐτὸν βλέμμα περιφρονητικόν.

Ὁ πρίγκηψ ὅμως ἐθλήψεν ταχέως τὴν χεῖρα της καὶ ἔφερον αὐτὴν ἐπὶ τῆς καρδίας του ψιθυρίζων:... Ὅχι σὲ ἀγαπῶ αἰωνίως!

Ἡ ἀγαθὴ λαίδη Σιδονία ἐκοιμάτο πρὸ πολλοῦ, ἐνῶ ἡ νεαρὰ ἐξαδέλφη της περιεστρέφετο ἀνήσυχος ἐπὶ τῆς κλίνης της.

Ἀκτις οσλήνης εἰσέδουε, διὰ τῶν μικρῶν πρασινωπῶν ὕλων τοῦ γοθικοῦ παραθύρου τοῦ κοιτῶνος, καὶ προσέειπεν ἀκριβῶς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἐσταυρωμένου, περιβάλλουσα αὐτὸν δι' ἀργυρᾶς αἰγλης.

Ἡ Νοέμη ἐγονηπέτησε πρὸ τοῦ ἐσταυρωμένου καὶ προσηυχῆθη.

Αἰωνίως, ἀμήν! ἐπιθύρισε, περατώσασα τὴν προσευχὴν της.

Πλην αἱ λέξεις αὗται ἀφύπνισαν ἐν αὐτῇ τὴν ἀναμνησιν τῶν περιπαθῶν λόγων τοῦ νεαροῦ πρίγκηπος.

Τὶ θρῆνος εἶναι ἡ αἰωνιότης; ἠρώτησε ἑαυτὴν τότε τὸ πρῶτον. Ἐδῶ κάτω αἱ ἡμέραι εἶνε ἠριθμησόμεναι, ἀλλ' ἔπειτα... ἡ ἀτελεύτητος σειρά τῶν ἐτῶν καὶ τῶν αἰώνων. Καὶ ἐκεῖνος ἤθελε νὰ μὲ φιλή αἰωνίως!...

Ἡ κόρη κατελήφθη ὑπὸ λυγμῶν, καλύψασα τὸ πρόσωπον διὰ τῶν ἰδίων αὐτῆς χειρῶν. Ὅτε ἡ πρώτη ἡλιακὴ ἀκτις εἰσέδυσεν εἰς τὸν θάλαμον, ἀποδιώκουσα τὸ ἀπαισιον σκότος τῆς νυκτὸς καὶ περιβάλλουσα διὰ τῆς χρυσῆς λάμπφως της, τὴν ὠχρὰν κόρην, ἠτις δὲν ἀπεκοιμήθη ἐν μέσῳ τῶν λευκῶν καὶ κυανῶν ἀνθέων, τὰ ὅποια μετὰ τσαούτης ἐπιμελείας εἶχε συλλέξει ὁ Ραβέρτος δι' αὐτὴν, ἡ λαίδη Σιδονία εἰσελθοῦσα ὅπως ἀφωπνήσῃ τὴν Νοέμην, ἠρώτησεν πάλιν ἑαυτὴν, ἐντρομος: τι ἄραγε νὰ συνέδη εἰς αὐτήν;....

Μόνον ἐπ' ὀλίγας ἡμέρας ἡ παιδίσκη ἐδέησε νὰ υποφέρῃ τὴν μισητὴν παρουσίαν τοῦ πρίγκηπος, διότι ἀφίκετο εὐχάριστος εἰδησις, τῆς αἰσίας ἐπιστροφῆς τοῦ βασιλέως Ἐρρίκου ἐκ τῆς Νορμανδίας καὶ ὁ κύριος Δε-Βωφόρτ ἠτοιμάσθη νὰ μεταβῆ εἰς τὴν ἀδλῆν, ὅπου ἀποδώσῃ τῷ βασιλεῖ τὸ διαπιστευθὲν αὐτῷ πολυτίμον κειμήλιον.

Μάτην ὁ πρίγκηψ ἐπειράθη νὰ λαλήσῃ πρὸς τὴν Νοέμην ἄνευ τῆς παρουσίας ὀχληρῶν μαρτύρων, διότι ἐκεῖνη ἀπέφωγεν αὐτὸν, παραμένουσα πάντοτε ἐν τῷ μέσῳ τῶν κυριῶν τῆς ἀδλῆς, αἵτινες, ἕνεκα τῆς δειλίας της, ἀπεκάλουν νῦν αὐτὴν «μελαχροινὴν γλαῦκα» καὶ ἐπιλήσμονες τῆς παλαιᾶς ἀγριότητος της ἠρχίζον ν' ἀγαπῶσι αὐτήν.

Ναί, καί, λαίδη Σιδονία, ἔλεγε ἡ κυρία Ἐθιμοταξία, ἡ ἐπίδρασις τῶσων ἐναρέτων κυριῶν ἔδει νὰ ἐπενεργήσῃ ὠφελήμως ἐπὶ τῆς μικρᾶς ἐξαδέλφης σας. Εἶμαι πεπεισμένη ὅτι τὸ περιφρονητικὸν βλέμμα τὸ ὅποῖον ἔρριπα κατ' αὐτῆς ὅτε ἔφερε τὰ ἀνδρικά ἐνδύματα, παρήγαγεν ἐπ' αὐτῆς ριζικὴν μεταβολήν, νῦν δὲ

δύνασθε να πεισθήτε πόσον αξίζει η ασυτηρότης. Η ασυτηρότης! Ω! η καρδιά Έθιμοταξία δεν ηγνώνει την γλώσσα των ανθέων, άλλως θα εξεπλήρυσσαστο, θλίπουσα την Νοέμη, ή τις, δργισμένη, έρριπτε την σιγμήν εκείνην, ρόδον, το όποϊον ό πρίγκηψ είχε κόψει δι' αυτήν και είχε θέσει επί του κεντητού περιστερίδιου της.

Τό πρώτον ρόδον τού έτους, τό θροσπερόν άνθος του Μιλτου έκειτο ήμικατεστρά- μένον επί της άμμου του διαδρόμου!....

Ο Έδουάρδος άνέλαβε, στενάζων, τό άτυχές άνθος και άπέθεσεν αυτό επί του σταλάχου του, όπου εξηράνθη από τας φλογεράς άκτίνιας του ήλιου!...

Επήλθεν ή ώρα του άποχαιρετισμού.

Η Νοέμη προσέκλινε καμπινώς ένώ- κιον του βασιλικού ξένου, όταν δε εύτος έτεινεν αυτή την χείρα και την ήρώτησε μετά γλυκύτητος:

«Νοέμη, με μισείς είσάτι;»

Αυτή τόν ήτένισε κατά τρόπον τοιού- τον, ώσει ήθελε ν' αναγνώση εις τό θάθος της καρδιάς του.

Τι λόγια! άνεφώνησεν ό γηραιός Δε- Βωφόρτ τεταραγμένος, όστις απέλιθε την στάσιν της θυγατέρος του εις παιδικήν τινά Ιδιοτροπίαν, δεν έπιτρέπεται να μι- ση τις τόν βσιλέαν του.

Μή κίμγης την θυμωμένην τέκνον μου, και έσο εύθυμος Νοέμη κόρη της καρδί- ας μου.

Η Νοέμη έμειδίασε, αλλά μειδίαμα λλαν παράδοξον διά πρόσωπον τασον νε- αρών! Είτα δ' έκλινε μετά σεδασμού και ήσπάσατο την χείραν του πρίγκηπος.

Ο Έδουάρδος άνεσκόπησε, κατέστει- λε βεδιασμένως κραυγήν οδύνης και έκρυ- ψε την χείραν του υπό τόν κεντητόν έ- πενδύτην του.

Εν τφ κόλπφ δε κρατών την χείρα έ- πέβη του Ίππου και μετ' όλίγον δύο έρυ- θραί κηλίδας άνεράνησεν επί του εκ με- τάξης επενδύτου του.

Αί δύο κηλίδες ήσαν εξ αίματος του πρίγκηπος. Η Νοέμη είχε δήξει αυ- τόν.

Ούχ ήττον δ' Έδουάρδος δεν είναι ό- ργισμένος κατά της κόρης, αλλά τή προ- σμειδιά και άναφωνεί προς αυτήν από του Ίππου:

Θά σ' επανίδω Νοέμη! θά επανέλθω άλλοτε εις τόν πύργον του πατρός σου και ένεκα τούτου δεν σέ άποχαιρετώ διά

παντός.

Ο Ροβάρτος όμως άναγκαλίζεται εκ νέου την εξαδέλφήν του, αυτή δ' άσπά- ζεται την κόμην και τούς μάλακας όρθα- λμας του νεανίακου και κλαίει, διότι ό άγαπητός και αγαθός Ροβάρτος Λαν- διεέρ μέλλει να μείνη επί πολλόν χρόνον μακράν του πατρικου αυτής πύργου, ως εκλεχθείς ένεκα της εύνοιας του βσιλέ- ως σύντροφος του πρίγκηπος Έδουάρδου, εύνιος τών μελετών και τών διασκεδά- σεων έμελλε να συμμετέχη.

Η συνοχία κινείται δραστήως επί της κατωφερίας του λόφου. Άπαξ έτι οι ίππείς στέλλουσιν όλάρματα και χαιρε- τισμούς προς τας δύο γυναίκιας, αίτινες, από τών επάλξεων του παλαιου πύργου, άποχαιρετώσιν τούς προσφιλείς αύταις, κινύσας τά μανθηλιά τ ν.

Πλήν αίφνης ή Νοέμη φέρει τό μακρή- λιον εις τούς όφθαλμούς της και ή λαίδη Σιδονία καταλαμβάνεται υπό λυγμών, ψιθυρίζουσα:

«Ο Θεός και οι άγιοι πάντες άς προ- στατεύσωσιν τόν άγαπητόν μας Ροβάρ- τον.»

Η δε Νοέμη άποκρίνεται άφηρημά- νη:

«Αμήν Αιωνίως!...»

«Ο! ποσον φαίνεται έρημος και μελα- γχολικός ό πύργος μετά ταςας έορτάς!...»

Εκείνη ή σιγή πικράς την Νοέμη, ή τις δεν σκιρτά πλέον εύθυμος και ζω- ηρά, ως άλλοτε, αλλά μάλιστα έφ' όλο- κλήρους ώρας ίσταται τεθλυμένη και σκέπτεται υπό την σκιεράν φιλλύραν.

Ίσως τυχαίως εκλέγει παντοτε, όπως όνειροπολούσα στενάζει, την αυτήν θέσιν του χλοερφ λειμώνος, όπου ό Έδου- άρδος, εν μέσω τών άνθέων, ήσπάσθη αυ- τήν τό πρώτον.

Η λαίδη Σιδονία άδημονούσα διά την στάσιν της προσφιλους αυτής Νοέμης, ή τις μαραινεται ως τό στερεώμενον τών ήλιακών ακτίνων άνθος, προσκαλεί συγ- γενή τινά του Βωφόρτ, μετά δε τών τέκνων αυτού επανέρχεται ή εύθυμία εις τόν μελαγχολικόν πύργον, ούχι όμως και ή φαιδρότης εις την κατασπαραγμένην φυχήν της Νοέμης.

Μετά την άφιξιν όμως επιστολών του Ροβάρτου, επιστολών όποιας δύναται να γράψη μαθητής του κυρίου Δε- Βωφόρτ και ν' αναγνώση μόνον θυγάτηρ ένός

Ο ΧΡ. ΤΑΒΟΥΛΑΡΙΔΗΣ

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ (Του άναποκρητου μας) *«Ας μου έπιτρέψη ό φίλος διευθυντής της «Ήως» ή όποια τόσο κατένη άγαπητή εις τούς εν Αμερικη Έλληνας, και δι άλλης άνταποκρησίας να σάς μεταδώσω αλιου κάτω άμυ δραν εικόνα της ζωής και τών έργων των Έλλήνων του Ήξωτερικου, έχλ ζοντας ένα υπό τόν κ. Χρ. Ταβουλαρίδη (Κωστούπουλον) του όποιου ό «Εθνικός Κήρυξ της Ν. Υόρκης έδη μοσίωσε μετά της εικόνας του, την κατωτέρω συνέντευξιν του.*

Την παρελθούσαν Τρίτην γράφει ό «Ε- θνικός Κήρυξ» άνεχώρησεν εκ Νέας Υόρκης ή μεγάλη Έλληνική Όπερέττα Βρυσούλας Παντοπούλου, κατευθυνο- μένη εις Σικάγον. Τόν διασον άναχω- ρήσαντα εκ Νέας Υόρκης, κατευοδώνου αι εχθαι όλον τών φίλων του θεάτρου. Έδως νέαν ζωήν, νέαν ώθη- σιν εις την Έλληνικήν θεατρικήν κίνη- σιν της Μητροπόλεως των Ηνωμένων Πολιτειών. Μας έπαίξε νέα έργα, είδο- μεν σύνολον διασον άρτιώτατον, έγνω- ρίσκαμεν Έλληνας επαγγελματίας ήθο- ποιούς, άνεπτυγμένους τελείας θεατρι- κώς, φιλολογικώς και κοινωνικώς, και εν ένι λόγω ή εκ Νέας Υόρκης διέλευσαι και τρίμηνος παραμονή της όπερέττας Παντοπούλου θά μείνη άλησημόνητος. Από τόν διευθυντήν του θεάτρου, κ. Χ. Ταβουλαρίδην—έλθόντα εις τά γραφεία μας να μάς άποχαιρετήση—έζητήσαμεν όλίγας λέξεις περι τών έντυπώσεών του εκ του Αμερικανικου θεάτρου, εν συγ- κρίσει με τό Αθηναϊκόν, και περι της μελλούσης πορείας του θεάσου Παντο- πούλου, δημοσιεύμεν δε ταύτας χάριν τών άναγνωστών μας.

Ο κ. Χρήστ ε Ταβουλαρίδης—γνωστός άνα τόν Πανελληνιον θεατρικόν κόσμον υπό τό ψευδώνυμον τούτο—γόνος εύγε-

νεστάτης οικογενείας της μυροβόλου Ζα- κύνθου, υίος του άποθανόντος εκεί με- γαλειπόρου Β. Κωστοπούλου, και της Κας Μαρίας Καρρέ, θυγατέρος του γνω- στού Συνθέτου τών Μελοδραμάτων «Μάρ- κος Μπότσαρης» και «Κυρά Φροσώνη», άειμνήστου Παύλου Καρρέ και δευτέ- ρας συζύγου του πατρός τήν νύν ύπουρ- γού της Συγκοινωνίας κ. Ταβουλάρη, ε- ναι ό τελείας μορφώσεως δαιμόνιος θεα- τρικός έπιχειρηματίας και διευθυντής της μεγάλης Όπερέττας Βρυσούλας Παν- τοπούλου, ή όποια περιώδευσεν όλοκλη- ρον την Αίγυπτον, Σουδάν, Αβησσου- νίαν, Αδσραλίαν, Αφρικην, Ηνωμένας Πολιτείας και Καναδάν. Άνθρωπος δού- σεως, τολμηρότατος εις τας έπιχειρήσεις του, οδδέποτε άπογορευμένος, άεικίνη- τος πάντοτε και με τό μειδίμα εις τά χείλη, κατακτά τόν συνουλητήν του με την τελείαν φιλολογικήν και έγκυκλο- παιδικήν του μέθοσον, με την γλυκύ- τητ της ομιλίας του, με την εύγένειαν τόν τρόπον του.

—Ρωτάτε με! Τι θέλετε να σάς πώ; μής λέγει μειδιών, όταν του έζητήσαμεν τας έντυπώσεις του εκ της Ν. Υόρκης.

—Τά: έντυπώσεις σας κ. Ταβουλαρίδη εκ του άμερικανικου θεάτρου, εν σχέσει με τό Αθηναϊκόν.

—Τό Αμερικανικόν θεάτρον τό παρηκο- λούθησα και τό παρακολούθω. Πλούτος, πλούτος αφάνταστος, είναι ό όρισμός ός- τις πρέπει να δοθί εις τό Αμερικανικόν θεάτρον. Πλούτος σκηνηικός, πλούτος άμ- φίσσαν, πλούτος ήλεκτροφοτισμού, πλού- τος μηχανισμού σκηνης, πλούτος χορών, πλούτος καλλωνών. Στή φτώχην μας την Πατρίδα δεν έχομεν τέσον πλούτον. Έ- δω γιά ν' άνεβή στη σκηνή μία καινούρ- για όπερέττα έξοδεύονται εκατοντάδες χιλιάδες ΔΟΛΛΑΡΙΑ εκεί κάτω στην Αθήνα δαπανώμεν μόνον δεκάδας χι- λιάδας ΔΡΑΧΜΩΝ. Έδω μία καινούρ- για όπερέττα γιά να άνεβή στην σκηνή άποιται δοκιμάς συνεχείς έξ επίτα μη- νών, εκεί κάτω στην Αθήνα μία και- νούργια όπερέττα άνεβαίνει στη σκηνή ύστερα από δύο ή τριών τό πολύ έβδο- μάδων δοκιμάς. Έδω βοήκη μπαλλέτα τελεία όφ' όλος τας έποφεις, εκτελούν- τα φαντασμαγορικούς χορούς και φιγού- ρας πώ κατακλήσσαν, πράγμα άγνω- στον γιά μάς εκεί κάτω. Ο συνδικατός τών διαφόρων ήλεκτροφοτισμών τών πα- ραστάσεων είναι κατι τέλειον όνειρωδες, έδω. Τό ίδιο παρητήρησα και στην Αδσ- τραλία όταν ήμουν εκεί πρό δύο ετών Πουθενά όμως, ούτε εις την Αφρικην ούτε εις την Αδσραλίαν, ούτε εις την Αμερικην συνήνεσα εις τό έλαφρόν μουσικόν θεάτρον, έστω και ένα ήθοποι- όν-θην ή άρρενα-ό όποιος να συνδυάζη

Βωφόρτ, εξαφνίζεται και ή έσχάτη ά- παισία οικία από του μετώπου και της καρδιάς της Νοέμης. Έάν δεν είναι πλέ- ον ή μικρά άγριόγαττα! έγένετο όμως ή προσφιλής και φαιδρά Νοέμη, ή τις επι- δαίνουσα θυμωμένης. Ίππου, ταραττει την σιγήν της καιλαδος, ή δι' Ισχυροφ βρα- χίονος διασχίζει τά διαυγή και γαλήνι- α ύδατα της λίμνης, ή σκιρτά εν μέσω τών άνθέων του έκτενουσ λημώνος.

(Ακολουσει)

σας.
Φώσκολος. "Εισι οās αγαπώ.
"Ελένη. Η σεβαστότητα του θέματος, ή γλαφυρότητα του ύφους, ο στιχος με γλυκεία μειλαγχολία, αι θαυμάσιες, εικό- νες γεμάτες από πατριωτική στοργή θ' αποθανατίζουν το ποίημά σας. Με τους **Τάφους**, δέν ξέρω αν κρίνω καλά, σείς Φώσκολε γι' εσεθ' αναμορφωτής της κολα- οθηρίας. Είς το λάλημα της φληγέας της σελα ουσης "Ακαδημίας (2) αντίσται στήσατε το κεραινολόγισμα της Μούσης του Δάντε.
Φώσκολος. Με τους **Τάφους**, ή δέλησα ν' αντιφώσω τη ποιησι από τη λασση πού εβρισκατο. Εγώ μιού τδ ψωχο άρ- μωνικό στιχο πού δέ δημουργεί. Είμαι έ- α. "Ιεροφάνης της αληθείας και της ιδέας. Παρακινό τους Λομβιούδους να εγείρουν μνημεια στούς νεκρούς τών, για να χρησιμοποιήθη, εις τούς απογόνους ώς; παραδειγμα και αξιοπρέπεια. "Ο Πα- ρόνης έλαστίγαξε με τη σάτυρί του τα ελαττώματα, κ' έξω τους κράζω να με ε- τολνε σιά νεκρικά μάμαρα.
"Ελένη. Μεγάλη είναι ή σκέψη, μεγαλο- πρεπής ο σκοπός και θα το επιτύχειτε.
Φώσκολος. Θεός να κήμ'η! αλλά δέν έχω την βεβλιότητα πού έχεις σεί.
"Ελένη. Γιατί;
Φώσκολος. Γιατί στο Μι' άνον και στη Ακριβειά πολλοί με διαβεβον άλλ' ουδένα έχω φίλο.
"Ελένη. Πάντα είσθε θυμωμένος, κλει σμίσις, αγέρωχος, είλιμονος... Συγχωρή- σαιέ με, Φώσκολε, αν οās; μιλώ με ειλι- κρήειαν. "Όταν έγινε ή "Γοισαλτινιο; Δημοκρατία ήλθατε εις το Μιλάρον κατη- γορήσατε έλους και είλατε δέν οās; άρετε. Τώρα τα πράγματα ήλλαξαν. Να παύση και ή δογή σας. Θέλετε νάχετε φίλους; Να είσθε ευγενής και ή συμπεριφορά σας (του δείχνει το βιβλίον) ιδού π'εσ; ανοίγει τη πόρτα του Βασιλείου της περ- όδου. Τώρα είναι εις τόν ουρανόν ένα άστρο για τούς εβρσει; ανδρῶ τους. "Ελ- είσατε. "Ελι τέλους να οās; δώ μίχ φορά ή γυχο και χαμογελάωτα.
Φώσκολος. Το άλλο πού σεί; λέγειτε

είναι για με σκετασμένο άλλο πυκνή κατα- χνά.
"Ελένη. Γιατί;
Φώσκολος. Γιατί είναι αγαπημένο.
"Ελένη. Αγαπημένο! Τι μού- λέτε;
Φώσκολος. Ναί εναντίον της Μούσας μου, πού κατ' ουδένα τρόπον δέ θέλει να τδ θυμιατήση. Την θελουμε δια της βίας αυτοκόλλη κ' έξω δέν θέλω! Ναί, αγαπητή μου κήμησα, κάθε άνθρωπος έχει τόν εγωισμό του. Στο κίεμο ένα μόνον θεουαρό και αυτός είναι ή **Αδρα μου** πού δέν έχει χορδία... παρα για έ- κείνον πού την εμπνεύσι.
"Ελένη. (μεταξύ σεβαστότητος; και &- στείότητος...) είσθε ισχυρ γνώμων ποιητής.
Φώσκολος. (σοβιρῶ) είμαι τίμιος άνθρωπος.
"Ελένη. Ποίος να την εμπνεύση..... λέγετέ μου;...
Φώσκολος. Ποίος; ή Πατριά και ο "Ερωτας.
"Ελένη. "Ερωτα! Σείς ο τόσοσ άψέ- ρωχος, ανεξάρτητος; προκινείτε την αυ- τοκρατορία τών γενεών.
Φώσκολος. Μία υπηλιόφρονη καρδιά δέν περιφρονεί την σκλαβιά του έρωτος, όσο περισσότερο ο άνθρωπος γίνεται σκλάβος; του τόσο περισσότερο δόμζει και βιτλάθει.
"Ελένη. "Ας αφήσουμε αυτά τὰ λόγια είνε κάτ. πού με λυπεί πάντα.
Φώσκολος. Δέν ξέρω γιατί.
"Ελένη. Είναι πλατιόν ζήτημα.
Φώσκολος. "Επιθυμώ να τδ μάθω από οās;
"Ελένη. (εμπροθευμένη) τδ ξαναλέμε.
Φώσκολος. "Ελένη αγαπώ τρωμεγά οās; τῶπα.
"Ελένη. Θέλετε ίσως να μού τών έμ- πιστευήτε τόν έρωτί σας.
Φώσκολος. (με άρρωσισ) "Όχι προ- φήτισσά μου! Να έχω έλπιδα απαντή- σατε.....
"Ελένη. Πρῶπει να μάθω... τι έλάξει.
Φώσκολος. "Αν τ'έκεινη μ' αγαπῶ.
"Ελένη. (με πολύ αξιοπρέπεια και γλυ- κήτητα) "Εκείνη πού οās; έλλήγως είναι από κάθε δεσμέ ελεύθερη;
Φώσκολος. Δυστυχώς όχι, έχει τόν άντρο της.
"Ελένη. Καλά, θα είσθε ευχαριστημέ- νος, εάν εκείνη ή γυναίκα τρέφει για οās; στη καρδιά της ένα ζωηρό ναι.....

(2) Φιλολογική "Ακαδημία Ιερουθεσσα εν Ρόμη κατά το τέλος του Ζ'. αιώνος. Τα μέλη εκλοδοντο ΠΟΙΜΕΝΕΣ. Τέλος έχκασ τη φήμη δικκίως με τας φλυαρίκς της. (Σ. Μ.)

ΙΑΤΡΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

ΠΟΣ ΠΡΕΠΕΙ ΑΙ ΚΑΛΑΙ ΜΗΤΕΡΑΙ Ν' ΑΝΑΤΡΕΦΟΥΝ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥΣ

"Η Ηδῶς" ένα μήνα πρό της περιση- νής εκδύσεως της εξέτησαν την συ- νεργασίαν του διακεκριμένου επι- στημονος Γενικού "Αρχιτρού κ. "Ι- ωάννου "Αγγελίδη, ο όποιος προθύ- μος μῆς απέστειλε μίαν περισπού- δαστόν μελέτην του προς δημοσί- ευσιν, δυστυχῶς έμως λόγω πληθώρας φιλολογικής ύλης δέν κατορθώσαμεν περῶ μόνον εις τρία τεύχη ελάχι- στον αυτών μέρος να δημοσιεύσωμεν πράγμα τδ όποιον δυσπρόστοις τόν σεβαστόν πολίτημον φίλλον και ε- κλεκτόν συνεργάτην κ. "Αγγελίδην. "Ηδη εδρισηόμεθα, εις την ευχαρι- ριστόν θεσιν, δια της 15θμηέρου εκ- δύσεως της "Ηδῶς" ν' άρχίσωμεν την τακτικήν δημοσίευσιν της ως άνω με- λέτης δια της όποιας ελπίσωμεν και τούδ αναγνώστας μῶς να ευχαριστή- σωμεν και τόν φίλον κ. "Αγγελίδην να ικανοποιήσωμεν.»

άλλ' όποία στοργή; Θα της εδίνετε υπό- σχεισιν να μην ανοίξετε ποτέ τα χε λη σας για την ασυνητη ερωτική επιπεόρησι;
Φώσκολος. "Από τδ να επιθυμεί κα- νείς εως τού να ζητή είναι εύκολος ο δρόμος! Δέν το μω να υποσχεθῶ για πράγμα πού δέν μπορῶ να έλλίζω.
"Ελένη. (αποφασιστική) λοιπόν για την τύχην σας να μη παραποιεϊσθε! "Από τη γυναίκα πού αγαπίτε να μη ελπίσετε τίποτε.
Φώσκολος. "Ό! τί σκληρή λέξι..... Δέν μπορῶ να άλλάξη αυτή ή λέξι;
"Ελένη. "Όχι
Φώσκολος. (σηκώνεται με πείμα)
**"Ελένη οās; χαιρετώ.
"Ελένη.** Πού πηγαίνετε;
Φώσκολος. Δέν ξέρω... (κίνει δύο— τρία βήματα και γυρίζει.) "Ελένη!
"Ελένη. Διπλόν κύριε, ένμίμια διι έ- φύγατε.
Φώσκολος. Γυρίζω πριν φύγω να οās; φιλῶσω τδ χέρι.
"Ελένη. (δίδει τδ χέρι με γλυκύτητα)
Πάρτε το.
Φώσκολος. (τδ παίρνει στη καρδιά του) "Ό! αγαπητό χέρι, γιατί να μη είτα δικό μου.
"Ελένη (με συγκίνηση) φθάνει.... άφι- στε με... φύγετε... παρακαλώ.
Φώσκολος. Τουλάχιστον να μού πῆτε ότι μ' αγαπῶτε.
"Ελένη. (σηκώνεται) Σιωπή κάποιος έχκεται (πηγαίνει εις την πόρτα) είναι ο άντρος μου.
Φώσκολος. (φεύγων) Χαιρετε.
"Ελένη. "Α! δέν πρῶπει γιατί πολλές φορές οās βλέπει, φεύγει, όταν μπαί- νει εις τδ δωματίόν μου. Δέν θέλω να λάβη κανός ιδέας για οās; "Ήσυχάσατε και μείνατε.
Φώσκολος. (τοποθετεί τδ καλέλλο του και κάθεσαι ανυπόμονος εμπρός είνος τρα- πεζίου εκ του αντίθέτου μέρους του κα- να τδ) "Υπομονή! "Ό! μείνω.
("Ακολουθεί ή πρώτη πράξις)

πό της καλῆς μητέρες δγαί- λου, τὰ καλῆ παιδιᾶ, οί τί- μοι, οί φρόνιμοι οί ενάρτετοι πολίτες, ή καλῆς μητέρες κάνουν τῆς καλῆς κόρες, τῆς τίμιες τῆς εργατικῆς, ή όποιας ύστερα γίνονται καλῆς γυναίκες, καλῆς γυκοκοίρες, και αὐτῆς πάλιν ὀθὰ κά- μουν καλλίτερα παιδιᾶ, καλλυτέρους πολ- ίτας, τελειοτέρους ἀπογόνους, και έτσι λίγο λίγο γίνονται και τὰ ποιά μικρά, πριν δάρθαρα και ἀπολιτίστα ἔθνη, πο- λιτισμένα, ευτυχισμένα, μεγάλα και θαυ- μάζονται ἀπό ὄλο τδ κόσμο. Σε κάποια μικρή χώρα της Ευρώπης ψεύστης, κα- κουργος, ληστής, κατεργάρης σχεδόν δέν ὑπάρχει στην πρωτεύουσα της χώρας αυ- τῆς, τὰ μαγαζιά μένον δλη τη νύχτα ανοικτά, δέν φοβοῦνται ἀφού κλέψαις δέν ὑπάρχουν, ή φυλακῆς είναι ἀδιανέες γιατί ἐγκλήματα δέν γίνονται, γράμματα ξεῦρει ὄλος ο κόσμος, ἔλα τὰ ἔθνη προσ- παθεόν να κάμου τδ ἴδιο, ή Ρωσία ή πιό δάββρη, ἀπολιτίστη και ἀγράφμητη είναι τδ χειρότερο ἔθνος πού πάει να κα- ταστραφῆ, ἠθική, ἀρετή, θρησκεία, οικο- γάνεια δέν ὑπάρχει ἀπὸ τούσε χιλιάδες έαίτες, μόλις γλυτώσανε 1—2 χιλ. ή έκ-

κλησίαις γίνηκαν ἀχούρια, οἱ ἄνθρωποι ἐσφάγησαν καὶ οἱ κακοῦργοι διόικεθον τὸ ἔθνος πολλὰ ἑκατομύρια ἀνθρώπων ἀπέθανον ἀπὸ πείνα.

Κανέναν δὲν βγαίνει ἀπὸ τὴν κοιλιὰ τῆς μάνας τοῦ βλάσφημος, ψεύτης, κακοῦργος πρὶν ἀκόμη μπορεῖ νὰ μιλή, γιὰ νὰ γενῆ τέτοιος πρέπει νὰ μάθῃ ν' ἀκούσῃ τὰ κακὰ λόγια καὶ ταῖς κακοὺς πράξεις ἀπὸ τοῦ γονεὺς του, τοῦς διδασκάλους του τοῦς γειτόνους, τοῦς κακοὺς συντρόφους, ἰδίως διὰ τὴν κακὴν ἀνατροφήν τῶν παιδιῶν πταίου ἢ ἀμόρφωτες μητέρες.

Θυμοῦμαι δταν ἤμουν παιδάκι στὸ δημοτικὸ σχολεῖο τοῦ μικροῦ νησιού μου, ἔσα παιδικὰ ἦσαν ψευτοῦδικα, κλευτοῦδικα καὶ ἀμελεῖ ἔκαναν ἀπουσίας ἀπὸ τὰ μαθήματά των, καὶ ἔλοι τὰ θεωροῦσαμε ὀρμηκόπαιδα κανέναν μας δὲν τὸ ἐπλησίαζε καὶ ἂν κχιὰ φορὰ μᾶς ἐβλεπαν μὲ κανένα ἀπ' αὐτὰ τὰ παιδιὰ, καὶ οἱ γονεὺς μας καὶ ὁ δάσκαλος καὶ οἱ συγγενεὺς μας, μᾶς ἐδύσαν βαρεταῖς τιμωρίαις καὶ θυμοῦμαι τῆς παροιμίας ποῦ μᾶς ἐμάθησαν

«Πὲς μου μὲ ποῖον πᾶς νὰ σοῦ πῶ ποῖος εἶσαι»

«Ὅποιος κάτσει μὲ στραβὸ τὸ πρῶτ' ἔλοιθωρίζει»

«Μ' ὅποιο δάσκαλο καθήσῃς τέτοια γράμματα θὰ μάθῃς»

«Τὸ παιδάκι καὶ τὸ γουρουνάκι ὅπως τὸ μάθῃς»

«Κατὰ τὸ μαστρογιάννη καὶ τὰ κοπέλια του»

Αὐτὲς εἶναι λαϊκὲς παροιμίαις βγαλμένες ἀπὸ τὴν φιλοσοφία τοῦ λαοῦ.

Ὅσοι ἔγραφαν περὶ ἀνατροφῆς τῶν παιδῶν καὶ οἱ μεγάλοι παιδαγωγοὶ τῆς Εὐρώπης, γράφουν ὅτι μόνον καλὰ μητέρες φτιάχνουν καλοὺς τιμῶν καὶ ἐναρέτους πολίτας. Εἰς τὸ περὶ Μητέρων κεφάλαιον θὰ ἴδωμεν ποῖαι μητέρες εἶναι προορισμένες νὰ ἀνατρέφουν καλὰ τέκνα.

Ἰδέτε τοὺς ἄγγλους, οἱ ὅποιοι δὲν γνωρίζουν νὰ διακρίνουν τὸ καλὸν ἀπὸ τοῦ κακοῦ, κάμνουν ὅτι τοὺς εὐχαριστεῖ, καὶ ὅτι νομίζουν ἀναγκαῖον διὰ τὴν ζωὴν των, ἀδιάφορον ἂν θὰ σκοτώσουν, θὰ κλέψουν ἔαν θὰ κάμουν κάθε κακὸν εἰς τὸν ἄλλον οὔτε συνειδησὶν ἔχουν, οὔτε ἠθικὴν γνωρίζουν. Ἀφοῦ ὅμως οἱ πρῶτοι πολιτισμένοι ἄνθρωποι ἐσχημάτισαν τὰς

καλῶς ὀργανωμένας κοινωνίας, καὶ ἐπήφισαν νόμους καὶ ἔθηκαν τὰς βάσεις κοινωνικῆς καὶ ἠθικῆς μορφώσεως, καὶ ὅρισαν ποῖαι πράξεις εἶναι καλὰ καὶ ποῖαι πράξεις κακαὶ, ἤρχισαν νὰ ἀναφάνωνται καὶ ἄλλου εἶδους ἄνθρωποι πολὺ διαφορετικοὶ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τοὺς πρωτητερινούς. Βέβαια καὶ σήμερον καὶ σ' αὐτὰ τὰ πλέον πολιτισμένα ἔθνη γίνονται ἐγκλήματα, διότι ἔλοι οἱ ἄνθρωποι δὲν μποροῦν νὰ γίνουν ἔλοι καλοὶ, ἀλλ' εἶναι πολὺ ὀλιγότεροι οἱ καλοὶ. ἀπὸ ὅτι ἦσαν πρὸ 800 ἐτῶν, ἄλλως τε καὶ σήμερον ὑπάρχουν γονεὺς ἀδιάφοροι, κακοὶ ἀμελεῖς ἀγράμματοι, ποῦ δὲν φροντίζουν παρὰ μόνον νὰ κάμνουν παιδιὰ καὶ τ' ἀφήνουν στὴν τύχην των.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

— Ὑγιεινὴ τῶν βρεφῶν

Ἀμα ὡς τὸ βρέφος πέσῃ ἀπὸ τὴν κοιλιὰ τῆς μητέρας του, βγάξει μιὰ δυνατὴ φωνή, ἢ καρδιά καὶ τὰ πνευμόνια τοῦ μικροῦ ἀρχίζουν νὰ δουλεύουν, καὶ ἡ ζωὴ τοῦ παιδιοῦ γίνεται ἐντελῶς ἀνεξάρτητη ἀπὸ τὴν μάνα του, ἐνῶ μέσα στὴν κοιλιὰ ἐτρέφετο τὸ παιδί ποῦ τὸ λέμε ἔμβρυον ἀπὸ τὸ αἷμα τῆς μάνας, καρδιά καὶ πνευμόνια μέσα στὴν μήτρα δὲν ἐργάζονται.

Ἀμα ἀρχίζει τὸ παιδί νὰ βγάλῃ φωνήν, ἢ μαμὴ κόβει τὸν λοῦρον σχηματίζει τὸν ὀμφαλόν, προσπαθεῖ νὰ τὸν δέσῃ καλὰ διὰ νὰ μὴ ξεματώσῃ τὸ παιδί, καὶ πρέπει ὕστερα νὰ κυτᾶζῃ σὲ κάθε ἀλλαγὴν τοῦ παιδιοῦ, μὴ εἶνε ματωμένο τὸ πανάκι ποῦ τὸ λέμε στροσβουλίδι, μὴ εἶνε λερωμένο μὲ λίγο αἷμα, καὶ τότε εἰδοποιῶν τὸν γιὰτρά. Ὑστερα ἀπὸ 4—5 μέρες πέφτει τὸ δέμενο κομμάτι τοῦ λοῦρου καὶ μένει ὁ ἀφαλὸς τὸ λεγόμενον κουλίδι, ποῦ δὲν ἔχει κχιὰ σχέσι μὲ ἐντόσθια. οὔτε εἶνε σωστὸ αὐτὸ ποῦ νομίζει καὶ πιστεύει ὁ λαὸς πῶς λύθηκε ὁ ἀφαλὸς τοῦ ἀνθρώπου. Ὑστερα ἀπὸ τὸ δέσιμο τοῦ ἀφαλοῦ ἢ μαμὴ κάμνει ζεστὸ μπάνιο τοῦ μικροῦ, τὸ σκουπίζει καλὰ καλὰ τοῦ βάζει ἐπάνω στὸν ἀφαλὸ λίγο ξαροφόρμιο, βαμβάκι, ὑδρόφιλο κάμνει ἕνα μικρὸ φρουφουλίδι ἀπὸ γάζα καὶ δένει μὲ μιὰ μικρὴ φασκοῦλα τὸν ἀφαλὸ ὕστερα νδύνει τὸ μικρὸ ὅπως ξεύρου ἢ μαμῆδες, δίδουν τὸ παιδί στὴν μάνα, καὶ τὸ θέτουν στὸ κρεββατάκι του, ποῦ πρέπει νὰ εἶναι παστρικά. (Ἀκολουθεῖ)

ΠΡΟΣΕΧΩΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ "ΗΩ.."

—«Ἡ Πελοπόννησος περί τὰ τέλη τοῦ 12' αἰῶνος» κατὰ τὸν Πέτρον Ἀντώνιον Πατζίφικον ὑπὸ τοῦ ἐκλεκτοῦ συνεργάτου μας κ. Σπυρ. Δε-Βιάζη.

—«Ὡς πρέπει ἡ καλὴ μητέρα νὰ ἀνατρέφου τὰ παιδιὰ τῶν» Ἰω. Ἀγγελίδου Γεν. Ἀρχιάτρου.

—«Ἡ ἁμαρτία» ἀριστοεργηματικὸν διήγημα, Καιροφύλα.

—«Ἀνὰ τὸν μουσικὸν κόσμον» τῆς συνεργατρίας μας Μ.

Εἰς τὸ ἐν Ἰ. θήναις Γενικὸν Πρακτορεῖον Τύπου «Φάμα» τοῦ κ. Κ. Χ. Μπονιμπουρέλη Πανακ.στημίου 47—γίνονται ἐγγραφαὶ τῶν συνδρομητῶν τῆς «Ἡῶς»

Γραματοκυβώτιον

κ. Ν. Μαυλ... Πύργον. «Γνώμαι καὶ σκέψεις» ἐγυρίνονται καὶ δημοσιεύονται Ὁ «Φράκτης» ὄχι ἐπιτυχημένος.— κ. Δ. Κυριακόπουλον, Ἀθήνας. Ἐξάμηνος ἐλήφθη θερμὰς εὐχαριστίας.— Δα Ἀγγελική Καλλοῦδη, ἐνταῦθα. Ἐξάμηνος ἐλήφθη εὐχαριστοῦμεν θερμότερα. Πάνον Ζαγνησιακῶν, Νησίον. Εὐχαριστοῦμεν διὰ τῶν 12 νέους συνδρομητὰς τοῦ μᾶς ἐκάνατε. Ἐπιταγὴ ἀκόμη δὲν ἐλήφθη. κ. Δ. Κεφαληνῶν, Θεο(ν)ικήν. Ὡς εὐχαριστοῦμεν θερμότερα διὰ τοῦς 12 νέους συνδρομητὰς τοῦ μᾶς ἐκάνατε.— κ. Χαρ. Κορριάτην, Ὀλύμπια. Ἐλήφθησαν δραχ. 30 ὡς εὐχαριστοῦμεν.— κ. Ν. Λιβαθινὸν Πάτρας Εὐχαρίστως ὡς ἐστείλαμεν τὸ 10ον τεύχος.— κ. Δ. Πελεκάσην, Ἀθήνας Εὐχαριστοῦμεν θερμότερα διὰ τὴν Ἐτησίαν, γράφομεν καὶ ταχ(ν)ῶς.— κ. Γ. Ἀντωνόπουλον, Τρίπολιν. Εὐχαριστοῦμεν θερμότερα διὰ τοῦς νέους συνδρομητὰς τοῦ μᾶς κἀνατε. Ἡ ἐκ..... δραχμῶν ἐπιταγὴ ἐλήφθη.— κ. Κονιάσην, Κέρρινθον. Ἀναμένομεν ἀποτέλεσμα ἐνεργειῶν σας.— Μάριον Κυπραῖδην, κἀθαρι. «Ἡ παλιὰ γυνή» ἐλήφθη, στείλατε δικαίωμα κρίσεως γιὰ νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν.

Παράκλησις

Παρακαλοῦνται θερμὰς οἱ ἀξιότιμοι κ. κ. συνδρομηταὶ τῆς «Ἡῶς» οἱ καθ' ὑπεροχὴν εἰσέτι τὰς συνδρομὰς τῶν νὰ ἐμβάσωσιν ταύτας διὰ τῶν κατὰ τόπους ἀντιπροσώπων μας ἢ καὶ ἀπευθείας πρὸς τὴν εἰσὺθυσιν, Διευκολύνοντες τοιοῦτοτρόπως τὸ δυσχερὲς ἔργον ὅπερ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς «Ἡῶς» χωρὶς νὰ φρεσθῶμεν κόπων καὶ δαπανῶν, ἀνελάβομεν.

(Ἡ Διεύθυνσις)

ΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

ΤΗΣ "ΗΟΥΣ"

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Μασσαλίας: Ἀνδρ. Νέγκας
Νέας Ὑόρκης-Σικάγου Κ. Ταβουλαρίδης
Παρισίων Σπύρας Παυλόπουλος ἱατρός

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἀθηνῶν Κ. Χ. Μπονιμπουρέλης Πανακ.στημίου 47
Ἀργοστολίου Κ. Κροσόρος, τηλεγραφητῆς
Ἀμαλιάδος Μίμης Μποτζέζος ἔμπορος
Ἄργους Θ. Μπορσοῦλης μαθ. γυμνασίου
Αἰγίου Νίκος Σιδέρης
Ἄρφαρῶν Κ. Σωτηρόπουλος
Γαργαλιάνων Νικ. Λαμπρόπουλος
Γαστοῦνης Ἀνδρ. Βερεῖ ἁγίας
Δράμας Ι. Καρμαλικῆς δικηγόρος
Ζήσιας Βοῦλα Καρακῆ διδασκάλισσα
Θεο(ν)ικής Δ. Κεφαλινὸς Σχολῆ Νοῦκα
Ἰωαννίνων Χρ. Ρώσσης ἱατρός
Κεοκῶρα: Σ. Κ. Ἀυδραντος Γραφεῖα
«Ὡρας»
Κυλλήνης Δ. Λευκαδίδης
Κομοτινῆς Θεοχ. Β. Ζησιδάς
Καβάλας Γ. Γαλάνης Λεωφόρ Ὀλγας 38
Καλαμῶν Γ. Κωνσταντίνου διαχ «Ἡχοῦς»
Κορίνθου Π. Καργῆρης μαθ. Γυμνασίου
Κιάτου Ἰω. Ἀργυρόπουλος »
Κυπαρισσίας Ἀνδρ. Κοκκιένης »
Λαγίσσης Γ. Κοντοῦς σπουδαστῆς Γ.
Σχολῆς
Μεγαλοπόλεως Γ. Καμουζῆς μαθητῆς
Γυμνασίου
Μετταγαλῶ Δημ. Γ. Κανελλοπούδος
Μοσχασφραμοῦ Ν. Παπανικολάου ἱατρός
Ναυπλίου Τάκης Μελοσυνῶς μαθητῆς
Γυμνασίου
Νησίου (Καλαμῶν) Π. Ζαγκαλακῆς ἑπο-
δηματοποιὸς
Ξυλοκάστρου Γ. Σ. Βαλιμίτης ἔμπορος
Πατρῶν Ἀ. Χαϊκῆλης (Καραϊσιμάκη 48)
Πειραιῶς Κ. Χ. Μπονιμπουρέλης(Παν.
47 Ἀθήνας
Πύργου Ἀνδρ. Εἰσος ἑποδηματοποιὸς
Πραβίου Μόλτως Ζωγράφος
Σῶρον Ν. Καλέντζης τηλεγραφητῆς
«Ἡοτερον»
Τριπόλεως Γ. Α. Ἀντωνόπουλος ἔμπορος
Φιλιατρῶν Νίκος Ἀθηναϊδῆς φαρμακο-
ποιός